

Ο μονόλογος του κορωνοϊού: «Ήρθα για να σταματήσω τη μηχανή, επειδή εσείς δεν βρίσκετε το χειρόφρενο»

από το lundimatin

μετάφραση από τα γαλλικά: Θεόφιλος Βανδώρος

Αγαπητά ανθρώπινα όντα, σταματήστε να κραυγάζετε με γελοίες ιαχές πολέμου. Μη στρέψετε τις εκδικητικές ματιές σας εναντίον μου. Σβήστε τα μαβιά χρώματα του τρόμου με τα οποία ζωγραφίζετε το όνομα μου. Όλοι εμείς, τα βακτήρια και οι ιοί, από τα βάθη του μικρόκοσμου, είμαστε η αληθινή συνέχεια της ζωής πάνω στη Γη. Χωρίς εμάς δεν θα είχατε δει ποτέ το φως της ημέρας, δεν θα είχε καν δημιουργηθεί το πρώτο σας κύτταρο.

Είμαστε οι πρόγονοι σας, με τα ίδια δικαιώματα όπως οι πέτρες και τα φύκια και σίγουρα πολύ περισσότερα από τους πιθήκους. Βρισκόμαστε όπου είστε κι εσείς και όπου δεν έχετε φτάσει ακόμα. Εάν είστε ικανοί να αντιληφθείτε στο σύμπαν μόνο ό, τι σας μοιάζει, τόσο το χειρότερο για εσάς!

Όμως, επιτέλους, σταματήστε να λέτε πως είμαι εγώ που σας σκοτώνω. Δεν πεθαίνετε από τη δραστηριότητα μου στους ιστούς σας, αλλά από την απουσία περίθαλψης και φροντίδας εκ μέρους των ομοίων σας.

Εάν δεν ήσασταν τόσο άπληστοι σαν αρπακτικά μεταξύ σας, όπως είστε και με όλα όσα ζουν πάνω σε τούτο τον Πλανήτη, θα είχατε αρκετά κρεβάτια, νοσοκόμους και αναπνευστήρες για να καταφέρετε να επιβιώσετε μετά από τις καταστροφές που προκαλώ στους πνεύμονες σας.

Εάν δεν στοιβάζατε τους ηλικιωμένους στους οίκους του θανάτου

και τους αρτιμελείς στα τσιμεντένια κλουβιά, δεν θα είχατε φτάσει ως εδώ.

Εάν δεν είχατε μετατρέψει όλη την επιφάνεια της Γης που μέχρι χθες ήταν πλούσια σε ζωή, χαοτική, πυκνοκατοικημένη με λαό ή μάλλον με λαούς, σε μία τεράστια έρημο της μονοκαλλιέργειας της Ομοιομορφίας και του Ακόρεστου, ποτέ δεν θα μπορούσα να εφορμήσω στην παγκόσμια κατάκτηση των λαιμών σας.

Εάν δεν είχατε καταντήσει σχεδόν όλοι σας, από την αρχή ως το τέλος του περασμένου αιώνα, πλεονάζοντα αντίγραφα μίας μοναδικής και ανούσιας μορφής ζωής, δεν θα ετοιμαζόσασταν να πεθάνετε μοιρολατρικά σαν τις μύγες μέσα στο ζαχαρόνερο του πολιτισμού σας.

Εάν δεν είχατε καταστήσει τους χώρους σας τόσο άδειους, τόσο διάφανους, τόσο αφηρημένους, να είστε βέβαιοι πως δεν θα μπορούσα να εξαπλωθώ με την ταχύτητα ενός αεροσκάφους.

Έρχομαι να εκτελέσω την ποινή που μόνοι σας είχατε εδώ και καιρό αναγγείλει στους εαυτούς σας. Να με συγχωρείτε αλλά εσείς είστε, απ' όσο γνωρίζω, που ανακαλύψατε τον όρο "Ανθρωπόκαινος" εποχή. Εσείς απονεύματε στους εαυτούς σας όλη την τιμή της καταστροφής και τώρα που ολοκληρώνεται είναι πολύ αργά για να την αποποιηθείτε. Οι πλέον τίμιοι ανάμεσα σας το γνωρίζουν καλά: δεν έχω άλλον συνεργάτη από την ίδια σας την κοινωνική οργάνωση, την τρέλα της "μεγάλης κλίμακας" και της οικονομίας της, τον φανατισμό του συστήματος. Μόνο τα συστήματα είναι "ευάλωτα". Τα υπόλοιπα ζουν και μετά πεθαίνουν. "Ευάλωτο" είναι εκείνο που σκοπεύει στον έλεγχο, την επέκταση και την τελειοποίηση του. Κοιτάξτε με καλά: είμαι το αντίθετο του θανάτου που κυριαρχεί.

Σταματήστε λοιπόν να με υβρίζετε, να με κατηγορείτε, να με καταδιώκετε. Σταματήστε να φανατίζεστε εναντίον μου. Όλο τούτο είναι παιδαριώδες. Σας προτείνω μία μεταστροφή οπτικής: υπάρχει μία νοημοσύνη εμμενής στη ζωή. Δεν υφίσταται καμία ανάγκη να αποτελείς ένα αντικείμενο για να διαθέτεις μνήμη ή

στρατηγική. Καμία ανάγκη να είσαι κυρίαρχος για να αποφασίζεις. Τα βακτήρια και οι ιοί επίσης μπορούν να προκαλέσουν βροχή και ξαστεριά. Συνεπώς, αντιμετωπίστε με περισσότερο ως σωτήρα παρά ως νεκροθάφτη.

Είστε ελεύθεροι να μην με πιστέψετε, όμως ήρθα για να σταματήσω τη μηχανή στην οποία δεν βρίσκετε το χειρόφρενο.

Έφτασα για να εμποδίσω τη λειτουργία που σας κρατά ομήρους. Ήρθα για να αποκαλύψω την εκτροπή της “κανονικότητας”.

“Το να αναθέτουμε σε άλλους τη διατροφή μας, την ασφάλεια μας, την ικανότητα μας να φροντίσουμε για το επίπεδο της ζωής μας, ήταν μία τρέλα”... “Δεν υπάρχει όριο προϋπολογισμού, η υγεία δεν έχει τιμή”. Βλέπετε πώς προκαλώ γλωσσοδέτη στη γλώσσα και το πνεύμα των κυβερνώντων σας! Βλέπετε πώς σας τους επαναφέρω στο πραγματικό τους μέγεθος, τους άθλιους απατεώνες, που είναι και υπερόπτες! Βλέπετε πώς ξαφνικά αυτοκαταγγέρονται όχι μόνο ως περιττοί αλλά και επιβλαβείς! Δεν είστε γι’ αυτούς παρά μόνο τα υποστηρίγματα της αναπαραγωγής του συστήματός τους, δηλαδή λιγότερο ακόμα και από σκλάβοι. Ακόμα και το πλαγκτόν στη φύση το μεταχειρίζονται καλύτερα.

Πάντως προσέξτε, μην τους φορτώσετε με κατηγορίες, μην ποινικοποιήσετε τις ανεπάρκειες τους. Κατηγορώντας τους γι’ απροσεξία σημαίνει πως τους αποδίδετε περισσότερα από ότι τους αξίζει. Καλύτερα να αναρωτηθείτε πώς μπορέσατε να νοιώθετε άνετα τόσο καιρό, επιτρέποντας τους να σας κυβερνούν. Εκθειάζοντας τα πλεονεκτήματα της κινέζικης εκδοχής έναντι της βρετανικής, της ιμπεριαλιστικής-νομοϊατρικής ενάντια στην δαρβινιστική-φιλελεύθερη, σημαίνει πως δεν έχετε καταλάβει τίποτα ούτε από τη μία ούτε από την άλλη, από τον τρόπο της μίας όσο και τον τρόπο της άλλης. Από την εποχή του Κενέ*, οι φιλελεύθεροι πάντα εποφθαλμιούσαν με φθόνο την κινεζική αυτοκρατορία και ακόμα συνεχίζουν. Οι δύο εκδοχές είναι σιαμαίες αδελφές. Είναι γεγονός πως η μία σας περιορίζει στα πλαίσια του δικού σας συμφέροντος και η άλλη, για το συμφέρον της κοινωνίας, καταλήγει πάντα να συντρίβει τη μοναδική μη

μηδενιστική διέξοδο: να φροντίζετε τους εαυτούς σας, εκείνους που αγαπάτε και ό, τι αγαπάτε μέσα σε ένα σύνολο εντελώς άγνωστο. Μην επιτρέψετε σε εκείνους που σας οδήγησαν στην άβυσσο, να υποκρίνονται πως ενδιαφέρονται να σας βοηθήσουν να βρείτε διέξοδο: δεν θα κάνουν τίποτα άλλο από το να σας ετοιμάσουν μία κόλαση ακόμα πιο τελειοποιημένη, έναν λάκκο ακόμα πιο βαθύ.

Την ημέρα που θα έχουν την ευκαιρία, θα βάλουν το στρατό να περιπολεί ακόμα και στο Υπερπέραν.

Θα έπρεπε τουλάχιστον να με ευχαριστείτε! Χωρίς εμένα, για πόσο καιρό ακόμα θα παρουσιάζονταν ως απαραίτητα όλα αυτά τα αναμφισβήτητα που τώρα αναγγέλλεται ξαφνικά η ματαίωση τους; Η παγκοσμιοποίηση, οι διαγωνισμοί, η εναέρια κυκλοφορία, τα όρια του προϋπολογισμού, οι εκλογές, το θέαμα των αθλητικών αγώνων, η Ντίσνεϊλαντ, οι αίθουσες των γυμναστηρίων, ο μεγαλύτερος όγκος του εμπορίου, το εθνικό κοινοβούλιο, ο σχολικός εγκλεισμός, οι συναθροίσεις του πλήθους, η ουσία της εργασίας γραφείου, όλη τούτη η μεθυσμένη κοινωνικότητα που δεν είναι τίποτα άλλο από την αγχωμένη μοναξιά των μητροπολιτικών μονάδων: όλα τούτα επομένως έπαψαν να είναι αναγκαία μόλις εκδηλώθηκε το καθεστώς της αναγκαιότητας.

Ευχαριστείτε με για τη δοκιμασία της αλήθειας των επόμενων εβδομάδων: θα μπορέσετε να ζήσετε τη δική σας ζωή, χωρίς τις χιλιάδες υπεκφυγές, που βρέξει-χιονίσει, καθιστούν ανεκτό το ανυπόφορο. Χωρίς να το έχετε καταλάβει, ποτέ δεν είχατε εγκατασταθεί άνετα μέσα στην ίδια σας την ύπαρξη. Βρισκόσασταν ανάμεσα στα χαρτοκιβώτια της μετακόμισης κι εσείς δεν το γνωρίζατε. Από εδώ κι μπρος θα ζήσετε με τους δικούς σας. Θα κατοικήσετε στα σπίτια σας. Θα σταματήσετε να βρίσκεστε εν κινήσει στην πορεία προς το θάνατο. Ίσως να μισήσετε τον σύντροφό σας. Θα βρεθείτε στοιβαγμένοι μαζί με τα παιδιά σας.

Ίσως να σας έρθει η επιθυμία να τινάξετε στον αέρα όλο τον περίγυρο της καθημερινότητας σας.

Η αλήθεια είναι πως δεν ζούσατε σε αυτόν τον κόσμο, μέσα σε τούτες τις μητροπόλεις του διαχωρισμού. Ο κόσμος σας δεν ήταν πια βιώσιμος σε κανένα του σημείο παρά μόνο υπό την συνθήκη της διαρκούς φυγής. Ήταν τόσο μεγάλη η φρίκη, που έπρεπε να είστε διαρκώς σε κίνηση και περιτριγυρισμένοι από περισπασμούς. Και το απόκοσμο βασίλευε ανάμεσα στις υπάρξεις. Ευχαριστείτε με για όλα αυτά και καλώς ήρθατε στη Γη.

Χάρη σε μένα, για ένα απροσδιόριστο διάστημα, δεν θα εργαζόσαστε πια, τα παιδιά σας δεν θα πηγαίνουν σχολείο, και όμως θα είναι το εντελώς αντίθετο από τις διακοπές σας. Οι διακοπές είναι ο χώρος που πρέπει να επιπλώσετε με κάθε τίμημα, περιμένοντας την επιστροφή στην εργασία. Όμως, εδώ, εκείνο που ξανοίγεται μπροστά σας, χάρη σε μένα, δεν είναι ένα απροσδιόριστο διάστημα αλλά μία τεράστια πλήξη. Σας αδρανοποιώ. Τίποτα δεν σας βεβαιώνει πως ο μη-κόσμος θα επανέλθει. Όλος αυτός ο κερδοφόρος παραλογισμός ίσως να σταματήσει. Εφόσον δεν πληρώνετε, τι πιο φυσικό από το να σταματήσετε να πληρώνετε το ενοίκιο σας; Για ποιο λόγο να συνεχίσει κανείς να πληρώνει τις δόσεις στην τράπεζα μιας και δεν μπορεί, έτσι κι αλλιώς, να δουλέψει; Δεν είναι καθαρή αυτοκτονία τελικά, να ζει κανείς εκεί όπου δεν μπορεί να καλλιεργήσει ούτε ένα κήπο; Όποιος, όμως, δεν έχει πια χρήματα, δεν πρόκειται να σταματήσει να τρώει και όποιος έχει το μέταλλο έχει και το ψωμί. Ευχαριστείτε με: σας τοποθετώ εμπρός στη διακλάδωση που καθόριζε σιωπηλά τις υπάρξεις σας: την οικονομία ή τη ζωή.

Ήρθε η ώρα να επιλέξετε. Το διακύβευμα είναι ιστορικό. Είτε οι κυβερνήσεις σας επιβάλλουν το καθεστώς εξαίρεσης είτε εφευρίσκετε το δικό σας καθεστώς.

Είτε αντιλαμβάνετε τις αλήθειες που βγήκαν στο φως της ημέρας είτε βάζετε το λαιμό σας την αγχόνη. Είτε θα χρησιμοποιήσετε το χρόνο που σας δίνω τώρα, για να σχεδιάσετε τον κόσμο που θα ακολουθήσει με βάση τα μαθήματα της παρούσας κατάρρευσης, ή τούτος ο κόσμος θα ολοκληρώσει τη ριζοσπαστικοποίησή του. Η

καταστροφή σταματάει όταν σταματάει η οικονομία. Η οικονομία είναι η μάλιστα. Πριν ένα μήνα ήταν μόνο μία θεωρία. Τώρα είναι γεγονός. Κανείς δεν μπορεί να αγνοήσει πόσοι αστυνομικοί, πόση εποπτεία, πόση προπαγάνδα, τι εφοδιασμός και πόσες ώρες τηλε-εργασίας θα χρειαστούν για να αντιμετωπιστεί.

Μπροστά μου, μην υποχωρείτε ούτε με πανικό ούτε με άρνηση. Μην υποκύψετε στις βιοπολιτικές υστερίες. Οι εβδομάδες που θα ακολουθήσουν θα είναι τρομερές, συντριπτικές, βάνουσες. Οι πύλες του θανάτου θα είναι ορθάνοιχτες. Είμαι το πιο καταστροφικό προϊόν της καταστροφικής παραγωγής. Έρχομαι να εκμηδενίσω τους μηδενιστές. Ποτέ άλλοτε η αδικία αυτού του κόσμου δεν θα είναι πιο κραυγαλέα. Έρχομαι να θάψω έναν πολιτισμό και όχι εσάς. Όσοι θέλουν να ζήσουν, θα πρέπει να προσαρμοστούν σε νέες συνήθειες, που θα είναι αποκλειστικά δικές τους. Η ευκαιρία της επανεφεύρεσης θα είναι να με αποφύγετε, αυτή είναι η καινούργια τέχνη των αποστάσεων. Η τέχνη του χαιρετισμού, όπου ορισμένοι ήταν αρκετά στραβοί ώστε να αντιληφθούν τη μορφή του θεσμού, δεν θα υπακούει πια σε κανένα πρωτόκολλο. Θα σφραγίζει τις υπάρξεις.

Μην το κάνετε αυτό “για τους άλλους”, για τον “πληθυσμό” ή την “κοινωνία”, κάντε το για τους δικούς σας. Φροντίστε τους φίλους και όσους αγαπάτε. Αναστοχαστείτε, ως αυτεξούσιοι, μία δίκαιη μορφή της ζωής. Δημιουργήστε πυρήνες ευζωίας, εξαπλώστε τους, τότε μόνο δεν θα μπορώ να σας βλάψω. Αυτό το κείμενο δεν είναι κάλεσμα στη μαζική επιστροφή της πειθαρχίας αλλά της εγρήγορσης Δεν είναι το τέλος της ανεμελιάς αλλά της αμέλειας. Ποιος άλλος τρόπος μου έμεινε για να σας θυμίσω πως η σωτηρία βρίσκεται σε κάθε κίνηση.

Έπρεπε να το αντιληφθώ: η ανθρωπότητα δεν αναρωτιέται παρά μόνο όσα είναι αδύνατον να μην αναρωτηθεί.

Στ Μ * – Ο Φρανσουά Κενέ (François Quesnay, 4 Ιουνίου 1694 – 16 Δεκεμβρίου 1774) ήταν Γάλλος οικονομολόγος και γιατρός,

ιδρυτής της σχολής των φυσιοκρατών και θεμελιωτής της πολιτικής οικονομίας. Γεννήθηκε στις 4 Ιουνίου του 1694 στο Μερé (Méré), κοντά στο Παρίσι και ήταν γιος δικηγόρου.

Ατομική ευθύνη και πανδημία στον θαυμαστό κόσμο των ΜΜΕ

του Μηνά Μπλάνα

Σημείωση: Το παρόν άρθρο σε καμία περίπτωση δεν έχει σκοπό να αμφισβητήσει τα μέτρα πρόληψης απέναντι στην διάδοση του ιού.

Ολόκληρη η παγκόσμια κοινότητα, αν μπορεί να χαρακτηριστεί έτσι, βρίσκεται σε επιφυλακή σχετικά με την διάδοση του κορωνοϊού. Τα κράτη αναγκάζονται να εξασφαλίσουν την ασφάλεια της κοινωνίας, πέρα από τα κέρδη, και να δημιουργήσουν με αυτό τον τρόπο μία νέα συνθήκη. Αναπόφευκτα, οδηγούμαστε σε νέες πειθαρχήσεις με αποκλεισμούς από κοινωνικές δραστηριότητες, κλείσιμο επιχειρήσεων κι όλα τα γνωστά μέτρα που έχουν παρθεί. Παράλληλα, όμως ξεγυμνώνει και το ίδιο το κράτος και την Ευρωπαϊκή Ένωση, τη νεοφιλελεύθερη λογική γενικότερα ως προς τις μεθοδεύσεις τους απέναντι στην δημόσια – δωρεάν Υγεία. Μία τέτοια συνθήκη, λοιπόν, οδηγεί σε μία περαιτέρω αμφισβήτηση των οικοδομημάτων αυτών αποδεικνύοντας την ανεπάρκεια τους. Γιατί το κράτος, πέρα από όλα τα άλλα, στηρίζεται και στην ανάγκη για προστασία που νιώθει η εκάστοτε κοινωνία και με τέτοιου είδους τεχνάσματα διατηρείται και δοξάζεται.

Ένα από τα σημαντικότερα, αν όχι το σημαντικότερο πόστο διασφάλισης της ακεραιότητας του κράτους και μιας κυβέρνησης διακατέχουν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και ειδικότερα η

τηλεόραση, η παρακολούθηση της οποίας παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον αυτές τις ημέρες. Όχι για την πολύ καλή ενημέρωση των έγκριτων δημοσιογράφων. Αλλά για να καμαρώσετε την ανυπαρξία οποιασδήποτε δεοντολογίας, τα ψέματα, τον μονόλογο των κυβερνητικών θέσεων, τα ξενοφοβικά ρεπορτάζ. Είναι τέτοιος ο διχασμός και τα δίπολα χωρίς καμία βάση όπου φανταστείτε πως και μόνο το να μιλάς για ανθρώπινα δικαιώματα, άθλιες συνθήκες εγκλεισμού προσφύγων/μεταναστών και θανάτους/βασανιστήρια στα σύνορα σε κάνει αυτόματα τσιράκι-υπάλληλο των ΜΚΟ με συμφέροντα και υποστηρικτή του Ερντογάν και της πολιτικής του.

Ουσιαστικά, τα ΜΜΕ έχουν πάρει τον ρόλο του προωθητή του κάθε κυβερνητικού ιδεολογήματος. Δεν παράγουν καμία έρευνα και κανέναν αντίλογο, εκτός αν είναι υπέρ της κυβερνητικής πολιτικής. Μόνος στόχος να δυναμιτίζουν ακόμα περισσότερο το κλίμα μέσω “ρεπορτάζ” και να σπέρνουν πραγματικά τον τρόμο σε κάθε σπίτι, άλλοτε ξυπνώντας τα πιο άγρια-εθνικιστικά ένστικτα κι άλλοτε την καθυπόταξη στην κοινωνία.

Μέσα σ’ αυτά τα πλαίσια λειτουργούν και τώρα ακόμα και σε μία τόσο κρίσιμη περίοδο για την ζωή όλων. Προωθώντας συνεχώς το αφήγημα της ατομικής ευθύνης σε όλα τα δελτία ειδήσεων και στις ενημερωτικές εκπομπές. Σαφώς, είναι σημαντικό να τηρούνται όλα τα μέτρα προστασίας για την μη διάδοση του ιού. Δεν είναι αυτό το ζήτημα μας, αν και σύμφωνα με τα ΜΜΕ είναι ντροπή να είναι ανοιχτές καφετέριες αλλά όχι το να συνωστίζονται μέσα σε μία εκκλησία όλες οι ευπαθείς ομάδες με πλήρη ευθύνη της κυβέρνησης και της Εκκλησίας. Με την μονοπώληση όμως της συζήτησης μόνο σε αυτό παραλείπονται όλα τα κακώς κείμενα στον τομέα της Υγείας. **Καμία ερώτηση για τις ελλείψεις στα νοσοκομεία σε είδη πρώτης ανάγκης και προσωπικό, για τις συμπράξεις δημοσίου και ιδιωτικού τομέα που προπαγάνδιζαν μέχρι τώρα οι κυβερνητικοί εκπρόσωποι και την ατζέντα της κυβέρνησης πάνω στην δημόσια-δωρεάν Υγεία.** Κανένας λόγος για τον τρόπο διορισμού (τετράμηνη σύμβαση με μπλοκάκι) αυτών των έκτακτων προσλήψεων που ανακοινώθηκαν, την λήξη των συμβάσεων γιατρών σε ένα μήνα από τώρα. Όλα αυτά αφορούν και

κοστίζουν ανθρώπινες ζωές, όχι χρήματα. Αλλά όταν διαμαρτύρονταν γι' αυτά οι γιατροί και οι νοσοκομειακοί, έτρωγαν δακρυγόνα από τα ΜΑΤ στο Ζάππειο. Εν ολίγοις, όλο αυτό το σκηνικό από τα τηλεοπτικά παράθυρα με τύπους να μας λένε να πατάμε το κουμπί για το ασανσέρ με τον αγκώνα και να μην πιάνουμε όπως μας βγαίνει βάση ενστίκτου και αυθόρμητα το πρόσωπο μας, οδηγεί στην μετακύλιση των ευθυνών από την κυβέρνηση στην κοινωνία σε περίπτωση που υπάρξουν μεγάλες απώλειες.

Και μέσα σε όλα τα άλλα, εν μέσω εθνικιστικής έξαρσης και παροξυσμού, έλεγαν ότι η χώρα είναι θωρακισμένη από τον ιό. Ένας θωρακισμός που όμοιο του δεν έχει ξαναδεί η υφήλιος με απολύτως κανέναν έλεγχο μέχρι και τώρα στα αεροδρόμια, ειδικά σε πτήσεις από Ιταλία κι ένα ταξίδι στους Άγιους Τόπους που γέμισε την Ελλάδα με εκατοντάδες κρούσματα. Αντί να απομονωθούν από την πρώτη στιγμή τα άτομα που ήταν σ' αυτό, τους άφησαν να κυκλοφορούν στα καφενεία των χωριών τους και των πόλεων τους. Κατά τα άλλα, επιτυχία του κράτους και ετοιμότητα. Δεν τολμάμε και δεν θέλουμε καν να φανταστούμε τι θα γινόταν σε περίπτωση που ο ιός δεν ερχόταν από τα ανώτερες τάξεις της Ελλάδας αλλά από κάποιον/α μετανάστη/ρια. Για να δούμε κι εν τέλη πως δημιουργούνται οι λάθος εντυπώσεις και η ξενοφοβία.

Κι αν στην Ε.Ε προμηνύεται μεγάλη οικονομική ύφεση εξαιτίας του ιού και των πενιχρών μέτρων που λαμβάνονται γι' αυτόν από την ΕΚΤ, μένει ακόμα να δούμε τι θα γίνει σε χώρες όπως η Αγγλία και οι Η.Π.Α. Εκεί όπου χτυπά η καρδιά του νεοφιλελευθερισμού και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας στον χώρο της Υγείας. Και τα σημάδια μέχρι τώρα είναι αρκετά δυσοίωνα για την ζωή του πληθυσμού. Ο Ντόναλντ Τραμπ και η Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ έριξαν στην αγορά παραπάνω από ένα τρισεκατομμύριο δολάρια (θα έγραφα τα μηδενικά αλλά φοβάμαι μην τα χάσω), όχι για την δωρεάν περίθαλψη και βοήθεια στον τομέα της Υγείας ή για τις οικονομικές επιπτώσεις στην κοινωνία από τα μέτρα λόγω της πανδημίας αλλά για να ανακοπεί

η κατάρρευση των χρηματοπιστωτικών αγορών. Αποτέλεσμα; Μετά από ούτε μία ώρα «ανάκαμψης» η κάθετη πτώση συνεχίστηκε. Από την άλλη, στο βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας παραμένουν μέχρι σήμερα σχεδόν όλα ανοιχτά κανονικά κι ενώ έχει παραπάνω από 1400 κρούσματα και 35 θανάτους, με τον Μπόρις Τζόνσον να μην λαμβάνει κανένα από τα μέτρα που έχει λάβει το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης. Σύμφωνα με έρευνες παραπάνω από 50%-60% του πληθυσμού ενδέχεται να νοσήσει ενώ στο χειρότερο σενάριο θα φτάσει στο 80% με παραπάνω από μισό εκατομμύριο θανάτους, αφού το αντίστοιχο Εθνικό Σύστημα Υγείας (NHC) δεν θα αντέξει σε καμία περίπτωση τον τόσο μεγάλο αριθμό ασθενών, έπειτα από μια δεκαετία σκληρής λιτότητας και τις απώλειες προσωπικού που μετρά λόγω του Brexit. Τα κράτη σε μία τόσο κρίσιμη περίοδο για την υγεία εν μέσω πανδημίας, υπολογίζουν περισσότερο την εθνική οικονομία και τα κέρδη παρά την ζωή των ίδιων των πολιτών με την λεγόμενη “ανοσία της αγέλης”. (Την ώρα που δημοσιεύονται αυτές οι γραμμές η Μεγάλη Βρετανία λαμβάνει επίσης μέτρα).

Μπροστά σε όλη αυτή την κατάσταση ένα από τα λίγα πράγματα που μπορούμε να κάνουμε ως κοινωνία είναι η στήριξη, η κατανόηση και ο σεβασμός προς τους εργαζομένους τόσο στην Υγεία όσο και σε άλλους τομείς.

Να διεκδικήσουμε όσο μπορούμε σε μία κατάσταση καραντίνας όσα μας αναλογούν· δηλαδή τίποτα παραπάνω από δημόσια-δωρεάν Υγεία για όλους/ες-στελέχωση των νοσοκομείων και μέτρα για την αξιοπρεπή ζωή των εργαζομένων πέρα από τις ορέξεις των αφεντικών. Όλες αυτές τις ημέρες η σκέψη και η αγωνία μας βρίσκεται στους αποκλεισμένους και έγκλειστους είτε στις φυλακές είτε στα κέντρα κράτησης-στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου στοιβάζονται σε άθλιες συνθήκες και χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη στις περισσότερες περιπτώσεις. Γιατί εκεί караδοκούν οι περισσότεροι θάνατοι ανθρώπων και οι εύκολες κατηγορίες για την κατάσταση. Εμείς το μόνο που οφείλουμε είναι να παραμείνουμε άνθρωποι και να μην επικρατήσει κοινωνικός

κανιβαλισμός αλλά η αλληλεγγύη. Ήδη στην Ιταλία ξεπήδησαν πρωτοβουλίες όπου κοινωνικά κέντρα και αντιρατσιστικές ομάδες μέσω μίας ψηφιακής πλατφόρμας και στόμα με στόμα, προσπαθούν να βοηθήσουν στα ψώνια τις ευάλωτες ομάδες που παραμένουν κλεισμένες στο σπίτι τους. Γιατί αυτός που χρειάζεται την βοήθεια και την κατανόηση σου μπορεί να είναι ο ίδιος ο γείτονας σου.

«Ω λε φιλαλάκο!», παίζοντας εκεί, στη συμβολή του «δρόμου» με τις λέξεις...

της Τέσης Λαζαράτου

I. Μετάδοση μυητική

Η αλληλεγγύη υπήρξε μια σταθερή παράμετρος γύρω από την οποία στην μετα-πολιτευτική Ελλάδα, αναπτύχθηκαν κοινωνικές αντιστάσεις και πολιτικές συνεκδοχές. Από την συγκρότηση της «Επιτροπής για την Απελευθέρωση του Πόλε» στις 23 Ιουλίου 1976, μόλις μία μέρα μετά τη σύλληψη του στην πλατεία Συντάγματος, μέχρι σήμερα, έχουν μεσολαβήσει 44 ολόκληρα χρόνια.

Τέσσερεις δεκαετίες αγώνων – τέσσερεις γενιές αγωνιστών, μαχόμενων – διωκόμενων – σκεπτόμενων (αν και.. όχι πάντα) με αναρίθμητες τις εμβληματικές στιγμές (αν και... όχι όλες) της αλληλεγγύης! Με προφανείς ή και αφανείς περιοδολογήσεις βάσει ριζικών ανατοποθετήσεων (άλλοτε εξωγενών – άλλοτε ενδογενών), με διαχρονικά διακυβεύματα και, ανά θεματικές ή περιόδους,

τροποποιημένες τακτικές.

Παράλληλα με την βασική αποστολή αυτής της περιόδου, την διάνοιξη δηλαδή των σημασιών γύρω από το ζήτημα της αστικής νομιμότητας, η αλληλεγγύη απετέλεσε τον καταλύτη, μετασχηματίζοντας κινηματικές συγκροτήσεις άλλοτε – άλλως σε νησίδες ενός ελευθεριακού και αντεξουσιαστικού, κατ' ουσίαν, πολιτισμού. Ενός πολιτισμού που ήταν και είναι σταθερά προσανατολισμένος στην κοινωνική απελευθέρωση, προβάλλοντας στον ορίζοντά της, στιγμές γνήσιας ένυλης καθημερινότητας: δηλαδή το «όραμα σε μικροκλίμακα» τέτοια που να επιτρέπει, εδώ και τώρα, εφαρμογή.

Επιλογές – στάσεις – ύφος – γλώσσα – σχέσεις – διεκπεραιώσεις – διαμεσολαβήσεις / δευτερεύουσες σημασίες πέραν του πυρηνικού ιδεολογικού προτάγματος και ενθάδε του κεντρικού πολιτικού επιστεγάσματός του, σφραγίστηκαν από αυτό τον πολιτισμό. Αινίγματα μιας ανυποχώρητης «μεταθεσμικής» ελευθερίας, συνκινήσεις και θαυμαστές ανατροπές του χειραγωγούντος προβλέψιμου, μετέτρεψαν την πολιτική αλληλεγγύη σε εργαστήριο του κοινωνικού. Μια καταλυτική για τις εξελίξεις συνθήκη, που όχι πάντα ανέφελα – ενίοτε και με αιμάσσοντα τρόπο, στοιχειοθέτησε το ήθος της.

Μετά λόγου γνώσεως από το θεσμίζον φαντασιακό στην θεσμική διάσταση των σημασιών, κι από εκεί στην κοινωνική έρημο των σημαινομένων. Ή αλλιώς, με ποιους όρους ο λόγος της μετάδοσης γίνεται «μυητικός»; Η μυητική μετάδοση μπορεί να υπηρετηθεί από μια αυτοβιογραφία; Κι αν ναι, πώς θετικό – αρνητικό θα περιεχθούν ισόρροπα, βάσει της ευκτέας αναπαραστατική δικαιοσύνης;

II. Η ενική κλιτική μιας πληθυντικής απεύθυνσης

Αναμφίβολα διανύουμε τον αιώνα της κάπως glitter «θετικής» ψυχολογικής σκέψης. Η νεοφιλελεύθερη ανθρωπολογία θα είχε πολλά να πει για αυτό. Το δήθεν θετικό ως η απόλυτη θέσμιση του ελέγχου μιας ολοπαγούς εξουσίας, και δι' αυτού το αρνητικό

να επελαύνει. Το υποκείμενο, ολοένα πιο έκτοπο από την επιθυμία του, αναλαμβάνει αλυσιτελώς να το ψευδοθετικοποιήσει. Και εκείνη η κρίσιμη για την ανθρωπινότητα μας ψυχική εργασία που απαιτείται προκειμένου τω όντι το αρνητικό να συνδεθεί με το θετικό, ιδρυτική πράξη του συμβολικού στην ψυχική επικράτεια, αφίσταται ως ενενεργή, ενίοτε και μη διαθέσιμη. Και εκείνοι οι κοινωνικοί παράμετροι που θα την επέβαλλαν, ή και θα την περιελάμβαναν εγκαθιστώντας μια αγαστή αλληλεπίδραση, παραμένουν έκπτωτοι ή δια παντός αναβληθέντες.

Εύλογα ό,τι σήμερα επανεγγράφει το θετικό στην κοινωνική του προοπτική κι άρα δεν μπορεί παρά να περιέχει ισόποσα τόσο την αναγνώριση όσο και την αξιοποίηση του αρνητικού, διαθέτει ένα ανατρεπτικό πρόσημο.

Ωστόσο για να συμβούν αυτά όλα, όρος αναντικατάστατος η σύνδεση σκέψης και πράξης και καρπός τους, ο λόγος. Η έκπληξη στο συνδηλούμενο του τίτλου «ω λε φιλαλάκο!» δια χειρός Νίκου Γιαννόπουλου, υποστασιοποιεί αυτή την δημιουργική αποστολή. Δίνοντας έτσι το έναυσμα, για την ανάληψη ευθύνης ενός παιγνιδιού κάπως κρίσιμου, εκεί στη συμβολή του «δρόμου» με τις λέξεις! Ποιες άραγε γραμματικές παράμετροι της κλίσης του ουσιαστικού, κατά πτώση και κατ' αριθμό, θα σχημάτιζαν πιο περίτεχνα την κλιτική του παράδοξου αυτού τίτλου; Ποια άραγε απόδοση εννοιολογική του περιεχομένου που έπεται θα άρμοζε πληρέστερα στο περιέχον του εν λόγω τίτλου; Το νόημα της πολιτική που εκπροσωπεί ο Νίκος Γιαννόπουλος, θα μπορούσε ακροθιγώς να συμπυκνωθεί στις εξής έξι λέξεις «μια πλειοψηφική απεύθυνση με μειοψηφικούς όρους» Και ο τίτλος του πρώτου του βιβλίου θα μπορούσε σκανδαλωδώς ισόποσα να περιεχθεί ως «η ενική κλιτική μιας πληθυντικής απεύθυνσης». Και το περιεχόμενο του; Είναι μνητικό. Ένας σημειωτικός θησαυρός επτά ενοτήτων, μια επτάτομη κινηματική εγκυκλοπαίδεια τουλάχιστον επιπέδου Κοσμογνωσίας, για όσους το έχουν διαβάσει, η έγκριτη εκείνη εγκυκλοπαίδεια που πολύ νωρίς προέβλεψε ονομαστικά την ανιδιοτελή δοτική του!

III. Η ανάληψη του κόστους ως μέτρο της ελευθερίας

Το ευφυολόγημα, ως φορέας μιας παιγνιώδους πολιτικής γραφής ή μιας αιχμηρής ανατρεπτικής δράσης, έχει την ένδοξη θέση του στο πολιτισμό των ανταγωνιστικού κινήματος. Ωστόσο η ακατάβλητη συνεισφορά του, τόσο στην αρένα της κανονικότητας μιας «καθημερινής» πολιτικής όσο και στην «εορταστική» ανατροπή της, αποτελεί κεντρικό χαρακτηριστικό του συγγραφέα του εν λόγω πονήματος και κύριο εκπρόσωπο ενός ευδιάθετου αγωνιστικού παραδείγματος. Κι εδώ να διευκρινίσω ότι ως πολιτική, δάνειο από τον ορισμό του Ρανσιέρ, ως εννοηθεί μία ειδική ρήξη στη λογική της άσκησης εξουσίας. Σε αυτή ομνύουν – σε αυτή απολογούνται οι αγωνιστές, όπως ο συγγραφέας, ακόμα και σε ρόλους φυσικού ηγέτη.

Και ναι, ποιος θα το πίστευε, είναι αυτοί οι ευφρόσυνοι κι ευδιάθετοι, που δια του άλλου παραδείγματος, αναλαμβάνουν την διάσωση του θετικού! Υπάρχουν άνθρωποι βαθιά δημιουργικοί που σε πείσμα της επιταγής των καιρών συνεχίζουν να αντιλαμβάνονται ως αρνητικό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Διαχωρίστηκαν από το κυρίαρχο ιδεολόγημα της ατομικής επιτυχίας, αναλαμβάνοντας το κόστος τους, ως την μόνη ένυλη απόδειξη της ελευθερίας.

Δεν μάζεψαν λεφτά, ούτε τίτλους, ούτε χρυσοποίκιλτα βιογραφικά, ούτε άρθρα με δημοσιεύσεις σε έγκριτα επιστημονικά περιοδικά.

Παρότι δουλεύουν άοκνα και παρότι οι μοίρες τους προίκισαν με μονάκριβη γενναιοδωρία. Το βιογραφικό τους περιλαμβάνει άλλα εύσημα: συλλήψεις, φυλακές, «επαναστατικές ταλαιπωρίες»... Κοντολογίς με κέφι, με πάθος, με ανιδιοτέλεια, με επινοητικότητα προτάσσουν το θετικό και χωρίς οικονομία ψυχής το υπηρετούν. Δι' αυτής της ανάληψης ευθύνης, μπορούν να καυχηθούν πώς το παιχνίδι παραμένει ένας τόπος θαυμάτων: εκεί όπου η φαντασία κι η μαχητικότητα συναντά την μέθοδο και την προοπτική. Και τότε, ω του θαύματος – αυτοστιγμεί, παράγονται

κοινωνικές αντιστάσεις και πολιτικές συνεκδοχές!

«Να σκέφτεσαι δεν είναι πάντα εύκολο. Να πράττεις είναι δύσκολο. Να πράττεις σύμφωνα με ό,τι σκέφτεσαι είναι το πιο δύσκολο πράγμα στον κόσμο» έγραφε ο Γκαίτε δύο αιώνες πριν. Γι αυτό, το «ώ λε φιλαλάκο» επελαύνει ακάθεκτα για την επόμενη έκδοση, μόλις δύο μήνες μετά την πρώτη. Εξίσου ακάθεκτα επαναφέρει το μεθύστερον στις ζωές μας, όσων αναφερόμαστε κι όσων θα ήθελαν αλλά κι όλων των άλλων. Συζητήσεις ιδιωτικές, παρουσιάσεις δημόσιες, κριτικές στα μέσα, και κυρίως από τα μέσα, επανεγγράφουν ένα εκ των υστέρων στο εκ των υστέρων του Νίκου του Γιαννόπουλου. Επιτυχία αναμενόμενη αφού το βιβλίο λογοτεχνικά προσδιορίζει όχι μόνο χώρο αλλά και τροπικότητα.

IV. Κοινωνικές αντιστάσεις και πολιτικές συνεκδοχές.

Οι ιστορίες του Γιαννόπουλου στοιχειοθετούν μια πρωτογενή πηγή της Ιστορίας και επιδέχονται προσεγγίσεις πολλαπλών αφετηριών. Είναι αυτοβιογραφία, ενέχοντας θέση μαρτυρίας αφού εξιστορεί. Είναι μια πολιτική πραγματεία, αφού μέσα από τα απομνημονεύματα της 50χρονης μεταπολιτευτικής διαδρομής του συγγραφέα, που ειρήσθω εν παρόδω καλά κρατεί και συνεχίζει απτόητη, αφηγείται συσχετισμούς, ρεύματα ιδεών, συμπεριφορές στάσεις κι αλληλεπιδράσεις. Αποτελεί μελέτη ανθρωπολογική, θεσμίζοντας εμπράγματο παράδειγμα μιας «ζωής άλλης» με ρευστότητα αλλά και πείσμα, με νηφαλιότητα αλλά και παραφορά, ανάλαφρη αλλά και περίσκεπτη (φουκωικό πολιτικό υποκείμενο και καστοριαδικός ανθρωπολογικός τύπος). Συγκροτεί σπουδή μνήμης και τέλος «ώ του θαύματος του φιλαλάκου!», ναι, αφήνει χώρο και για τα άλλα τα αόρατα, στοιχειοθετώντας με σεβασμό το ψυχολογικό προφίλ μιας γενιάς αλλά και επιτρέποντας χωρίς φόβο, να δούμε το δικό του. Διέρχεται με αναπάντεχη διακριτικότητα από την πλημμυρίδα μιας πολεμικής εξωτερικότητας στην ανεπαίσθητα τοπία του εσωτερικού. Κοντολογίς, μέσα από αυτά τα συνεχή περάσματα, τελικά θα επιτρέψει στους αναρίθμητους πρωταγωνιστές της ιστορίας του να μετακινηθούν: από την συμμετοχή τους ως φιγούρες με περιγράμματα, στην συμβολή τους με χαρακτηριστικά προσώπου κι

ονοματεπώνυμο.

V. Ένα δοκίμιο του θετικού που εγείρεται έναντι του αρνητικού που επελαύνει

Το βιβλίο του Γιαννόπουλου αναδεικνύεται σε ένα δοκίμιο του θετικού που εγείρεται έναντι του αρνητικού που επελαύνει. Ανάμεσα στα πολλά, όσα θα προσκομίσει στον αυριανό μελετητή, θα συμβάλλει και με ένα μονάκριβο ανθρωπολογικό υλικό μιας ενσώματης ιστοριοδιφίας. Για το πώς ένας φωτισμένος κι αντισυμβατικός άνθρωπος κατάφερε να εμπνεύσει, να συγκροτήσει υποκείμενα κι ιστορία, να κάνει τομές και να συμβάλλει καθοριστικά στην τροπή των πραγμάτων. Παράλληλα, για το πώς δια των λέξεων του, καθιστά στην εποχή της εικονικότητας, παντελώς αχρείαστη την ίδια την εικόνα.

Τα κεφάλαια του βιβλίου μοιάζουν με πολύχρωμα αεροπλανάκια σε λούνα – παρκ. Στο τέλος παρότι έχεις χαρεί, βγαίνεις λίγο ζαλισμένος: από το ύψος, τις στροφές και τη σαγήνη. Μάστορας ο αφηγητής, και μας αιχμαλωτίζει... Τόση η ζωντάνια του γλωσσικού ιδιώματος, που βγάζει σπίθες το χαρτί από την δεινότητα εξιστόρηση τόσων αναφλέξεων! Και τι ωραία ομιλεί την ελληνική, ένας απάτριδας πρώην τροτσκιστής, νυν συμβουλευτικός και πάντοτε ακραιφνής διεθνιστής! Κι άραγε υπάρχει άλλο παράδειγμα μιας τόσο κεφάτης εξιστόρησης τόσων δεινών; Κι αν με ρωτάτε «καλά οι ευφρόσυνοι δεν μελαγχολούν;» ευθύς θα σας παραπέμψω στις σελίδες του πονήματος, αρκεί να ξέρετε να διαβάζετε πίσω από τις λέξεις. Ωστόσο το λανθάνον θα καθρεφτιστεί πληρέστερα στη δημιουργικότητα του φροϋδικού εκ των υστέρων, ως το έναυσμα για περαιτέρω ανανοηματοδότηση, παρά στο μαρξικό *ex factus*. Αιτία, εκείνη η ειδική υφή του απολεσθέντος που περικλείει το κατόπιν εορτής.

Η αινιγματική σχέση της επίτευξης και της χαράς, της σεμνότητας και της επάρκειας, του επί μέρους και του συνολικού, του αρνητικού με το θετικό του και τανάπαλιν!

VI. Από τον ενικό της ανατροπής, στον πληθυντικό του

υποκειμένου.

Το πόνημα του Νίκου Γιαννόπουλου δεν ενθυμείται μόνο για να διασώσει την ιστορία, δεν διατυπώνει για να την μεταδώσει, δεν επινοεί λύσεις για να υλοποιήσει υπερβάσεις, δεν εισάγει παραμέτρους μόνο για ορίσει νέες πραγματικότητες στο κόσμο της ζωηρής Άκρας Αριστεράς αλλά πρωτίστως κατά μήκος μιας αφήγησης ποταμού σταθερά, τον αγκαλιάζει! Στα 62 γεμάτα από ζωή χρόνια της ζωής του, πολλά άλλαξαν και με την απόφαση της έκδοσης του βιβλίου, αυτό το υπογραμμίζει. Ιστορικές αναγκαιότητες με υποκειμενικές προδιαγραφές –ο συγγραφέας είναι σαφής ως προς αυτό, ιστορεί μόνο εξ ονόματος του- αφού κάθε τι άλλο, μεθοδολογικά θα ήταν δυσχερές. Κομβική ιδιαιτερότητα που εμπίπτει όχι τόσο στα άλυτα ζητήματα της ιστοριογραφίας, όσο πρωτίστως στα καταστατικά διακυβεύματα μιας πολιτικής οργάνωσης που ως μετωπική δεν είναι ενιαία. Εξάλλου, ας μην ξεχνάμε, οι συλλογικότητες διαθέτουν και μειοψηφίες...

Η διαδρομή από την κυριολεξία της αναφοράς στην μεταφορά λοιπόν.

Δι' αυτής, το ιστορείν καθιστά, ελέω ψυχαναλυτικών διεργασιών πένθους, εφικτή την κατασκευή μιας νέας εμπειρίας. Η γενεαλογία του Κινήματος ως ιστορική υποκειμενικότητα με βιογραφικό, εργογραφία και συνεισφορά δεν είναι το κυρίως θέμα του. Ανεπαισθήτως πλην σαφώς, είναι το άνοιγμα στο επερχόμενο. Ναι αυτό είναι. Κάτι κλείνει – κάτι ανοίγει, ωστόσο μένει αρχετυπικά αναλλοίωτο το χρέος του έναντι αυτού του κόσμου: να προβεί σε συνδέσεις προκειμένου να εγγυηθεί τόσο το νόημα όσο και την καλοσύνη που προυποτίθεται, για να παραχθεί ακέραιο. Α ναι... και κάτι ακόμα. Το χρέος έναντι του εαυτού του – αυτό το χρέος ζωής που αναλαμβάνουμε όλοι από όταν γεννιόμαστε: το να συνδέσουμε τα εξωτερικά με τα εσωτερικά μας γεγονότα.

Κοντολογίς το «ω λε φιλαλάκο!» είναι η ανεξίτηλη γραφή μιας σύντομης/μακραίωνης ιστορίας από καταβολής του σύμπαντος κόσμου του/μας: ότι δηλαδή η πρώτη πραγματικότητα που έχει

λάβει το υποκείμενο είναι η ποιητική της αυταπάτης. Και η τελευταία: πως αυτός ο κόσμος που το ίδιο τον έφτιαξε, υπήρχε ήδη από πριν, αλλά η ποιητική της πολιτικής του, εποίησε το ίδιο αλλιώς κι με αυτό το αλλιώς, τίποτα από τον κόσμο, δεν παραμένει το ίδιο. Κι η απόσταση ανάμεσα -τόση, όση- μεσολαβεί, από τον ενικό της «απελευθερωτικού ζητήματος» στον πληθυντικό του υποκειμένου.

VII. Από τις σπίθες μιας εγκάρδιας συνάντησης

Το «Ω λε φιλαλάκο!» είναι ένα album καλλιτεχνικών φωτογραφικών ιστοριών (σαν εκείνο το γενέθλιο των παιδιών, που με προσοχή το συμπληρώνουμε για να το παραλάβουν όταν θα μεγαλώσουν) με την ιστορία του Κινήματος, της Άκρας Αριστεράς και των ανθρώπων της, στη διάρκεια του μισού αιώνα που έπεται της μεταπολίτευσης. Δια των 684 σελίδων, στοιχειοθετεί απaráμιλλα την αντίδραση μιας έντιμης αναγνώρισης του δυσμενούς συσχετισμού σε μια οριστικότερη και πάντα ενεστωτικοποιημένη αναμέτρηση. Εξ ου κι ο τίτλος: έλκει την καταγωγή του από εκείνον τον τρίχρονο πιτσιρικά, που έκπληκτος αντιλαμβάνεται τα MAT να επελαύνουν!

Η δύναμη της ανθρώπινης συλλογικότητας, το αγαπημένο αστείο το συγγραφέα με τους κινέζους επαναστάτες που έφραξαν τον ποταμό, δεν είναι μόνο εκείνη η μαυρο/κόκκινη κλωστή που συνέχει τα μέρη του βιβλίου. Είναι πρωτίστως η φιλοσοφική λίθος που μετατρέπει το αρνητικό σε θετικό. Κι ενίοτε, ακόμα πιο αλχημιστικά μεταστοιχειωτική, μας φανερώνει πως ναι, το αρνητικό περίσσεψε προς τη μεριά μας...

Όμως ακόμα κι αν γίναν λάθη, αν σημειώθηκαν ολιγωρίες, αν η στιγμή απαιτεί άλλες επεξεργασίες, ακόμα κι αν εκκρεμούν δυσοίωνα τομές, τι σημασία έχει; Αφού η ελπίδα για εμφάνιση απρόβλεπτων γεγονότων και ελεύθερων πράξεων, ως συγκεκριμένα στίγματα μιας εγκάρδιας συνάντησης διαφορετικών υποκειμένων, δεν είναι μόνο ιδρυτική, είναι και ακατάπαυστα διαθέσιμη.

Ευχαριστούμε Νίκο που μίλησες, με το δικό σου τρόπο, «γι' αυτά

που κάναμε». Ιδίαις δαπάναις, μας μετατρέπεις σε αυτό που είμαστε: ως μέρη της συνέχειας στην ιστορία του απελευθερωτικού ζητήματος. Και σε ευχαριστούμε που είσαι ένας ξεχωριστός – ένας από όλους.

Η επινόηση μίας επιδημίας του Τζόρτζιο Αγκάμπεν

Μετάφραση: Δήμητρα Πουλιοπούλου

Εν όψει των ξέφρενων, παράλογων και εντελώς αναιτιολόγητων μέτρων έκτακτης ανάγκης για μία υποτιθέμενη επιδημία λόγω του κορονοϊού, επιβάλλεται να ξεκινήσουμε με τις δηλώσεις του Εθνικού Κέντρου Ερευνών (CNR) σύμφωνα με τις οποίες, όχι μόνο «δεν υπάρχει επιδημία SARS-CoV2 στην Ιταλία» αλλά, «βάσει των διαθέσιμων, έως σήμερα, επιδημιολογικών δεδομένων από δεκάδες χιλιάδες περιπτώσεις, η λοίμωξη προκαλεί ήπια/μέτρια συμπτώματα (ένα είδος γρίπης) στο 80-90% των περιστατικών. Το 10-15% μπορεί να εξελιχθεί σε πνευμονία, η οποία ωστόσο, έχει καλοήγη έκβαση στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων. Εκτιμάται ότι μόνο για το 4% των ασθενών απαιτείται εισαγωγή σε Μονάδα Εντατικής Θεραπείας».

Εάν αυτά είναι τα δεδομένα, γιατί λοιπόν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και οι αρμόδιες αρχές επιδιώκουν να εξαπλώνουν κλίμα πανικού χρησιμοποιώντας επί της ουσίας την κατάσταση εξαίρεσης για ολόκληρες περιφέρειες που προκαλεί σημαντικούς περιορισμούς στην κινητικότητα και αναστέλλει τη φυσιολογική λειτουργία στην καθημερινή ζωή και στην εργασία;

Δύο παράγοντες συμβάλουν στην επεξήγηση μίας τόσο δυσανάλογης δράσης. Κατ'αρχήν, επανεμφανίζεται η αυξητική τάση να

χρησιμοποιείται η κατάσταση εξαίρεσης ως κανονικότητα προτύπου διακυβέρνησης. Το νομοθετικό διάταγμα, το οποίο εγκρίθηκε άμεσα από την κυβέρνηση, «για λόγους υγιεινής και δημόσιας ασφάλειας», συγκεκριμενοποιείται σε μία πραγματική στρατιωτικοποίηση «των δήμων και των περιφερειών όπου, τουλάχιστον ένα άτομο διαπιστώθηκε θετικό στον ιό ενώ δεν είναι γνωστή η πηγή μετάδοσης ή εν τούτοις, στις οποίες υπήρξε κρούσμα χωρίς να συνδέεται απαραίτητα με κάποιο άτομο προερχόμενο από μία πληγείσα περιοχή από την επιδημία του ιού». Μία τόσο αόριστη και απροσδιόριστη φόρμουλα θα επιτρέψει την ταχεία επέκταση της κατάστασης εξαίρεσης σε όλες τις περιφέρειες, καθώς είναι σχεδόν αδύνατον να μην διαπιστωθούν επιπλέον περιστατικά και κάπου αλλού. Ας εξεταστούν οι σοβαροί περιορισμοί της ελευθερίας που προβλέπονται από το διάταγμα:

- α) απαγόρευση της απομάκρυνσης από το δήμο ή την πληγείσα περιοχή όλων των ατόμων που παρευρίσκονται στο δήμο ή στην περιοχή,
- β) απαγόρευση της εισόδου στο δήμο ή στην πληγείσα περιοχή,
- γ) αναστολή οποιασδήποτε μορφής διαδήλωσης ή πρωτοβουλίας, εκδήλωσης, συνάθροισης σε δημόσιο ή ιδιωτικό χώρο, όπως και της πολιτιστικής, αναψυχής, αθλητικής και θρησκευτικής, ακόμη κι αν πραγματοποιούνται σε κλειστούς δημόσιους χώρους,
- δ) αναστολή της λειτουργίας της προσχολικής εκπαίδευσης, των σχολείων κάθε κατηγορίας και βαθμίδας, όπως και των σχολικών δραστηριοτήτων και της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με εξαίρεση τα προγράμματα κατάρτισης εξ' αποστάσεως,
- ε) αναστολή της δημόσιας λειτουργίας για το κοινό των μουσείων και λοιπών πολιτιστικών ιδρυμάτων και τόπων. Αναφέρεται στο άρθρο 101 του κώδικα για την πολιτιστική κληρονομιά και τις πολιτισμικές περιοχές του νομοθετικού διατάγματος της 22ης Ιανουαρίου του 2004, αρ. 42, καθώς και στην ισχύ των κανονιστικών διατάξεων για την ελεύθερη και δωρεάν πρόσβαση στα εν λόγω ιδρύματα και τόπους,
- στ) αναστολή όλων των εκπαιδευτικών εκδρομών, τόσο στην ενδοχώρα όσο και στο εξωτερικό,
- ζ) αναστολή των συλλογικών πτωχευτικών διαδικασιών και των εργασιών των δημόσιων υπηρεσιών, εκτός από την παροχή των βασικών και κοινής ωφέλειας υπηρεσιών,
- η) εφαρμογή του μέτρου της καραντίνας με την ενεργητική επιτήρηση

μεταξύ των ατόμων που είχαν στενές επαφές με επιβεβαιωμένες περιπτώσεις της μεταδοτικής νόσου.

Η δυσαναλογία ότι, σύμφωνα με το Εθνικό Κέντρο Ερευνών (CNR), πρόκειται για μία φυσιολογική γρίπη που δεν διαφέρει πολύ από εκείνες που επαναλαμβάνονται κάθε χρόνο, είναι πασιφανής. Φαίνεται ότι, όταν εξαντληθεί η τρομοκρατία ως αιτία για τα έκτακτα μέτρα, η επινόηση μίας επιδημίας θα μπορούσε να προσφέρει ένα ιδανικό πρόσχημα για την επέκτασή τους πέρα από κάθε όριο.

Ένας άλλος παράγοντας, εξίσου ανησυχητικός, είναι η επικράτηση του φόβου που έχει εξαπλωθεί κατάδηλα στην ατομική συνείδηση τα τελευταία χρόνια, ο οποίος μεταφράζεται σε μία πραγματική αναγκαιότητα για μαζικό πανικό και η επιδημία εξασφαλίζει ακόμη ένα ιδανικό πρόσχημα. Έτσι, σε ένα διεστραμμένο φαύλο κύκλο, ο περιορισμός της ελευθερίας που επιβάλλεται από τις κυβερνήσεις γίνεται αποδεκτός στο όνομα μίας επιθυμίας για ασφάλεια και έχει προκληθεί από τις ίδιες τις κυβερνήσεις που τώρα παρεμβαίνουν για να την ικανοποιήσουν.

26 Φεβρουαρίου 2020

Πηγή:

<https://www.quodlibet.it/giorgio-agamben-l-invenzione-di-un-epidemia>

Λέσβος: Εικόνες από το αβέβαιο μέλλον

Το παρόν κείμενο συντάχθηκε με σπουδή την ώρα που τα γεγονότα εξελίσσονται με καταγιγιστικούς ρυθμούς τόσο στην Λέσβο όσο και στην Χίο.

Τα γεγονότα

Δευτέρα 24.02

Το μεσημέρι της Δευτέρας 24.02 διέρρευσε η πληροφορία ότι το πλοίο ΕΓ/ΟΓ «Πήγασος», ακινητοποιημένο από δήθεν βλάβη, επιτάχθηκε και φορτώθηκε 10 διμοιρίες, άρμες και εκσκαφείς, ενώ την ίδια ώρα το Blue Star Naxos άλλαξε αιφνίδια το δρομολόγιο του και φορτώθηκε και αυτό αντίστοιχες διμοιρίες και οχήματα. Και τα δύο πλοία έκλεισαν τον πομπό που δείχνει τη θέση τους στο σύστημα διεθνούς ναυσιπλοΐας (AIS) για να μην είναι εντοπίσιμα στο marinetraffic.com. Στο άκουσμα της είδησης οι δύο δήμοι της Λέσβου απέκλεισαν το επιβατικό λιμάνι Μυτιλήνης, το εμπορικό λιμάνι καθώς και του Σιγρίου με απορριματοφόρα και βαρέα οχήματα και το βράδυ στις 23.00 καλέστηκε συγκέντρωση στο επιβατικό λιμάνι από ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ και δημοτικές παρατάξεις όλου του πολιτικού φάσματος, η οποία αριθμούσε περί τα 1000-1500 άτομα όλου του πολιτικού φάσματος. Αρχικά επικρατούσε αμηχανία μεταξύ των συγκεντρωμένων καθώς συνυπήρχαν στον ίδιο χώρο άνθρωποι εντελώς άγνωστοι μεταξύ τους αλλά και γνωστοί- πολιτικοί εχθροί σε ιδιαίτερα πολωμένο κλίμα από τα τελευταία γεγονότα της πόλης ενώ δεν έλειψαν κι οι αντεγκλήσεις. Ο κόσμος περικύκλωσε την περίφραξη του λιμανιού και άρχισε να απειλεί την – ντόπια – διμοιρία ΜΑΤ. Μισή ώρα πριν την άφιξη του πλοίου οι διαδηλωτές έριξαν μέρος της περίφραξης, η αστυνομία επιτέθηκε με χημικά, και εκεί υπήρξε μια αμυδρή χωροταξική διαφοροποίηση: ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ και αντιφασιστικός συντονισμός Λέσβου από τη μια, αγανακτισμένοι πατριώτες και εθνικιστές από την άλλη και κόσμος πολύς που δεν εντασσόταν σαφώς με κάποια πλευρά. Με την άφιξη του πλοίου η αστυνομία επιτέθηκε εκ νέου, ανοίγοντας τον κλοιό και στη συνέχεια ενισχυμένη από τις διμοιρίες που αποβιβάστηκαν διέλυσε τη συγκέντρωση. Η πομπή των ΜΑΤ έφτασε στο σταυροδρόμι που οδηγεί στη θέση Καβακλή που σχεδιάζεται να χτιστεί το κέντρο κράτησης και συγκρούστηκε για λίγο με 1500 συγκεντρωμένους από το χωριό και πέρασε στον χώρο που πρόκειται να γίνουν τα έργα.

Τρίτη 25.02

Η Περιφέρεια Βορείου Αιγαίου έκλεισε τις υπηρεσίες της και το Εργατικό Κέντρο Λέσβου κήρυξε απεργία. Οι Λέσβιοι έκαναν δύο συγκεντρώσεις στους δρόμους που οδηγούν στον επιταγμένο χώρο, στη θέση Καράβα και στη θέση Διαβολόρεμα. Ταυτόχρονα, το ΚΚΕ έκανε διαδήλωση στην πόλη. Το μεσημέρι βγήκαν καλέσματα από Περιφέρεια, ΚΚΕ και αντιφασιστικό συντονισμό για κομβόι προς Καράβα, όπως και έγινε. Τις απογευματινές ώρες συγκεντρώθηκαν χιλιάδες κόσμου από τις δύο πλευρές του δρόμου στον Καράβα και συγκρούστηκαν με την αστυνομία. Πολλές ομάδες βγήκαν από το δρόμο στο δάσος και συγκρούστηκαν σποραδικά. Με το που έπεσε η νύχτα η αστυνομία επιτέθηκε γενικευμένα και έσπασε τη συγκέντρωση. Ταυτόχρονα, στο Διαβολόρεμα ο κόσμος πραγματοποίησε καθιστική διαμαρτυρία η οποία διαλύθηκε με δακρυγόνα και μετετράπη σε συγκρουσιακή συγκέντρωση για λίγες ώρες.

Τετάρτη 26.02

Το πρωί της Τετάρτης βρίσκει την Μυτιλήνη με όλα τα καταστήματα και τις υπηρεσίες κλειστά. Πραγματοποιείται πανκοινωνική συγκέντρωση στην πλατεία Σαπφούς με την συμμετοχή 3.000 ανθρώπων και πορεία στη Γενική Γραμματεία Βορείου Αιγαίου και στη συνέχεια μαζικά κομβόι στα οδοφράγματα του νησιού. Στο Πέραμα Γέρας συγκέντρωση ανθρώπων κατευθύνεται σε ξενοδοχείο που φιλοξενούσε διμοιρίες και μπαίνουν στα δωμάτια λεηλατώντας τα και καίγοντας τα προσωπικά υπάρχοντα που βρίσκουν, μιμούμενοι την αντίστοιχη επίθεση σε ξενοδοχείο στη Χίο. Στο Διαβολόρεμα και στον Καράβα η βία αναβαθμίζεται με εμπρηστικές επιθέσεις, ενώ η αστυνομία προσπαθεί να ανακόψει την πρόσβαση στα μπλόκα, ανεπιτυχώς. Στον Καράβα τα ΜΑΤ υποχωρούν και ο κόσμος ανοίγει για να φύγουν με κατεύθυνση τη Μυτιλήνη. Κομβόι αυτοκινήτων τους ακολουθεί και δέχεται επίθεση λίγο πριν την είσοδο της πόλης, όπου οι κλούβες σταματάνε, ΜΑΤ αποβιβάζονται και επιτίθενται σε νέους σε μηχανές. Κόσμος μαζεύεται έξω από το στρατόπεδο Κυριαζή στην Παγανή όπου έχουν βρει καταφύγιο μερικές διμοιρίες και

φημολογείται ότι και οι υπόλοιπες θα διανυκτερεύσουν εκεί. Σε μικρό χρονικό διάστημα ένα μεγάλο πλήθος επιτίθεται στην πύλη του στρατοπέδου γκρεμίζοντας τη και απειλώντας να μπει μέσα. Ο Περιφερειάρχης μεταβαίνει για να διαπραγματευτεί την ασφάλεια των αστυνομικών. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, έξι διμοιρίες που επέστρεφαν από μπλόκα επιτέθηκαν με σφοδρότητα και διέλυσαν τη συγκέντρωση. Την ίδια περίπου ώρα διαρρέουν πληροφορίες για πυροβολισμούς με κυνηγετικές καραμπίνες στους αστυνομικούς, 50 περίπου τραυματίες και σκάγια σε κλούβες. Ο πρωθυπουργός καλεί τον Περιφερειάρχη και τους Δημάρχους σε συνάντηση και ο εκπρόσωπος Τύπου διασκεδάζει τις εντυπώσεις λέγοντας πως θα γίνει μερική αποχώρηση της αστυνομίας, αφού ο στόχος να πάνε τα μηχανήματα στον τόπο του έργου επετεύχθη.

Η ταξική και κοινωνική σύνθεση του πλήθους

Ο κόσμος που κατεβαίνει στις κινητοποιήσεις είναι κυριολεκτικά το σύνολο των κατοίκων του νησιού, μέτοικοι εργαζόμενοι (εκπαιδευτικοί, εργαζόμενοι σε ΜΚΟ) και ξένοι εργαζόμενοι σε ΜΚΟ. ΟΙ πολιτικά οργανωμένες δυνάμεις που δρουν πρωτοβουλιακά στη Μυτιλήνη είναι η περιφερειακή παράταξη του Μουτζούρη, οι κομματικές του ΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ, οι εθνικιστές alt right «Ελεύθεροι Πολίτες» και ο Αντιφασιστικός Συντονισμός του Μπινείου, μια συνέλευση που συμμετέχουν άτομα από αυτοοργανωμένες συλλογικότητες του νησιού. Ανάλογα το μέρος, τοπικοί άρχοντες και σύλλογοι από χωριά συντονίζονται και δίνουν το δικό τους στίγμα στα μπλόκα, συνήθως ένα μίγμα εθνικισμού-αντιπολιτικού-αντιμπατσικού. Το ΚΚΕ έχει ισχυρή παρουσία εντός πόλης της Μυτιλήνης με όχι εχθρική διάθεση στις δυνάμεις αριστερότερα του, ενώ έχει και την πολιτική ηγεμονία στα μπλόκα του Μανταμάδου (Καράβας), φροντίζει πάντως να έχει διακριτή όπως πάντα παρουσία. Ανάμεσα στις οργανωμένες πρωτοβουλίες πλήθος κόσμου συμμετέχει χωρίς να είναι δυνατή η κατάταξή του στους μεν ή στους δε και αυτό δίνει μια συνεχή αίσθηση αμηχανίας και πολιτικής ρευστότητας. Χαρακτηριστικές ήταν οι πρώτες ώρες της συγκέντρωσης της Δευτέρας στο λιμάνι, όπου επικρατούσε μεγάλη καχυποψία μεταξύ του κόσμου σχετικά με

το ποιος είναι τί και με ποιόν, ενώ δεν έλειψαν και απειλές μεταξύ αντιφασιστών και εθνικιστών. Στη συνέχεια της συγκέντρωσης υπήρξαν αντιδράσεις στα συνθήματα, όταν η μεν πλευρά φώναζε συνθήματα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και υπήρξαν χλιαρές αποδοκιμασίες από μερικούς. Ο εθνικός ύμνος ακούγεται σποραδικά στα μπλόκα από κάποιους και εκφωνείται ρατσιστικός και αντι-τουρκικός λόγος από αρκετούς, ειδικά στο μπλόκο του Διαβολορέματος που οι περισσότεροι συμμετέχοντες είναι από χωριά παραδοσιακά δεξιά (Αγία Παρασκευή, Γέρα κ.α.). **Αντίστοιχα, σε διάφορα μπλόκα το «Λέσβος γη αντιφασιστική» και το «στρατόπεδα συγκέντρωσης ποτέ και πουθενά» δίνει τον τόνο.** Σε κάποια σημεία η πολιτική ταυτότητα των συγκεντρωμένων διακρίνεται και χωροταξικά και κάποιες φορές όχι, με την κατάσταση να θυμίζει κάτι μεταξύ Κερατέας, Σκουριών και Αγανακτισμένων. Σε όποιο σημείο και να βρίσκεσαι η εξέγερση ενάντια στην αστυνομική κατοχή έχει χαρακτηριστικά κατεπείγοντος που παραμερίζει διαφορές.

Σκέψεις εν θερμώ:

- Η εικόνα στη Μυτιλήνη είναι εικόνα από το μέλλον, ένα μέλλον που δεν χωράει τις πολιτικές ταυτότητες του σήμερα και δεν έχει γεννήσει τις πολιτικές κατηγορίες του αύριο. **Όπως και στα Κίτρινα Γιλέκα, είμαστε καταδικασμένοι να στηρίζουμε και να συμμετέχουμε με τον πιο διακριτό τρόπο σε αυτά κι ας μην μας αρέσει ότι συμμετέχουν πολιτικοί αντίπαλοί μας, γιατί όποιος δεν το κάνει χάνει την κοινωνική του νομιμοποίηση.**
- Υπάρχουν πτυχές του θέματος που είναι λουκούμι για την alt right και την ακροδεξιά γιατί πάει ένα βήμα παραπέρα από τον αριστερό-αντιεξουσιαστικό λόγο (απεγκλωβισμός – ανοιχτά σύνορα) μιλώντας για κλειστά σύνορα, απελάσεις και εξισλαμισμούς και είναι πιο θελκτικός στον αγανακτισμένο νησιώτη. Υπάρχουν όμως άλλες πτυχές (διαπλοκή παρατάξεων με κεντρική κυβέρνηση, αστυνομική βία) που αντίστοιχα μόνο οι κινηματικές δυνάμεις της αυτοοργάνωσης μπορούν να σταθούν συνεπείς.

- Ο πολιτικός χρόνος είναι εξεγερτικός: πολύ πυκνός και κάθε πρωτοβουλία μετράει. **Καθήκον του κινήματος είναι να στηρίξει άφοβα και τολμηρά τον αγώνα των νησιωτών ενάντια στα κέντρα κράτησης, που είναι αγώνας όλων με δυναμικές δράσεις.** Ο ριζοσπαστικός χώρος της Λέσβου δίνει τη δική του πολιτική μάχη για την επόμενη ημέρα με τις δικές του δυνάμεις και αδυναμίες. Αφενός, χαρακτηρίζεται από συσσωρευμένη πολιτική εμπειρία των κινητοποιήσεων της περασμένης δεκαετίας, ενωτικό κλίμα και δυνατά αντανakλαστικά στο δρόμο. Από την άλλη, τώρα μοιάζει να φεύγει από το κινηματικό μούδιασμα της εποχής ΣΥΡΙΖΑ, ενώ η γείωση του με τους ντόπιους είναι προβληματική καθώς η σύνθεσή του εν πολλοίς απαρτίζεται από μέτοικους και φοιτητές. Η συμμετοχή στα οδοφράγματα ανοίγει διαύλους με τη ντόπια νεολαία και είναι πολύ πιθανό το χάσμα εντοπιότητας να αρθεί.
- Από ό,τι θα φαίνεται το πολιτικό ζήτημα θα πολωθεί σε άλλη βάση, αυτή της δημιουργίας κέντρων κράτησης στα ξερονήσια των Τοκμακίων ή στην πολιτική ήττα της κυβέρνησης και των κέντρων κράτησης ως τέτοιων. Έμμεσα, ο πολιτικός ανταγωνισμός αφορά και την ανάδυση του alt-right χώρου που οργανώνεται εκτός Νέας Δημοκρατίας και Χρυσής Αυγής και βρίσκει έρεισμα στα νησιά, πιο έντονα στη Χίο, λιγότερο στη Λέσβο. Σε μια συγκυρία που η επιθετική τακτική της κυβέρνησης βρίσκει συνεχώς αναχώματα, είναι μια κρίσιμη στιγμή που η αδράνεια δεν είναι επιλογή.

Γιάννης Κ. μέλος της Συνέλευσης Βάσης Εργαζομένων ΜΚΟ Λέσβου

Φωτορεπορτάζ : Συγκέντρωση ενάντια στον σκοταδισμό στα Γιάννενα

Στις 22/2 και ώρα 18.00, ενώσεις πολυτέκνων, απόστρατων αξιωματικών και λοιπών παρεμφερών σωματείων, κοινώς ο εσμός που αντάμωσε στα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό, διοργάνωσε στα Γιάννενα ημερίδα της κίνησης «Αφήστε με να ζήσω», υπό την αιγίδα μάλιστα της Μητρόπολης Ιωαννίνων. Μία κίνηση που ζητά ευθαρσώς τον δραστικό περιορισμό του δικαιώματος στην άμβλωση.

Το εν λόγω κίνημα, δεν είναι παρά μία ακόμη έκφανση του ακραία συντηρητικού λόγου που έχει κάνει δειλά την εμφάνιση του στον δημόσιο λόγο, σε μία ευνοϊκή για αυτούς συγκυρία μετά την εκλογική επικράτηση της Νέας Δημοκρατίας. Ο λόγος τους, βαθιά αντιδραστικός, εκφράζει την αναβίωση της μετεμφυλιακής εθnikοφροσύνης του εθνικού κορμού που θέλει την γυναίκα σπίτι, να γεννάει προς όφελος του Έθνους – Κράτους. Οι διοργανωτές, φρόντισαν όλες τις προηγούμενες ημέρες να προωθήσουν την εκδήλωση με φυλλάδια και αφίσες, διαφημιστικό υλικό που στην συντριπτική του πλειοψηφία διανεμήθηκε μέσω πρακτορείων ενώ προεξέχον στέλεχος της διοργάνωσης προωθούσε την εκδήλωση μέσω της εκπομπής του στο δημοτικό ραδιόφωνο Ιωαννίνων. Με όλες τις διασυνδέσεις της εκκλησίας και τόση καμπάνια, η εκδήλωση τελικά πραγματοποιήθηκε μόνο χάρις στην παρουσία τεσσάρων (!) διμοιριών της αστυνομίας.

Ανταποκρινόμενες άμεσα στην πρόκληση που έθεσε η σκοταδιστική αυτή εκδήλωση, συλλογικότητες της πόλης κάλεσαν σε συγκέντρωση έξω από την Ακαδημία, την ώρα της εκδήλωσης. Κατά τις 16.30 περίπου πενήντα άτομα επιχείρησαν να εισέλθουν στον προαύλιο χώρο της Ακαδημίας, για να απομακρυνθούν από τις δυνάμεις της αστυνομίας προς την Λ. Δωδώνης. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε πάντως κανονικά με πάνω από διακόσια άτομα που στη συνέχεια πραγματοποίησαν πορεία προς το κέντρο της πόλης. Στο κάλεσμα

που είχαν απευθύνει ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Αλιμούρα η Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση και η συνέλευση ενάντια την πατριαρχία *Corpus Rebellis* ανταποκρίθηκαν, η νΚΑ, το ΣΕΚ και άτομα από διάφορες άλλες συλλογικότητες του αντιεξουσιαστικού χώρου και της Αριστεράς. Εντός της Ακαδημίας εισήρθαν κυρίως παπάδες, υπέργηροι άνθρωποι, υπερσυντηρητικοί της πόλης και λοιποί θλιβεροί τύποι, με αποκορύφωμα μια ομάδα παιδιών (του κατηχητικού εικάζουμε) που οδηγήθηκαν εκεί από ανθρώπους της εκκλησίας.

Να τονίσουμε πως οι διοργανωτές της εκδήλωσης δεν παραλείπουν να τονίζουν την σύνδεση τους με το κίνημα Pro-Life, που αναπτύχθηκε ραγδαία στους κόλπους της ευαγγελικής Δεξιάς στις ΗΠΑ κατά την δεκαετία του '80 και είναι υπεύθυνο όχι μόνο για το κλείσιμο δεκάδων κλινικών αμβλώσεων αλλά μέχρι και για δολοφονίες γιατρών. Συνεπώς οποιαδήποτε εμφάνιση αντίστοιχης κίνησης στην Ελλάδα πρέπει να αντιμετωπιστεί και να ανακοπεί άμεσα.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΗΧΑΝΕΣ
ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΘΝΟΣ-ΚΡΑΤΟΣ
ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΜΒΛΟΣΗ ΕΙΝΑΙ
ΑΔΙΑΠΤΡΑΓΜΑΤΕΥΤΟ
ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Από τον Χομεϊνί στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο

Το παρακάτω άρθρο είναι μία οφειλόμενη απάντηση στην Λαμπρινή Θωμά και το άρθρο της «Από τον Κροπότκιν στο Ιράν», το οποίο δημοσιεύθηκε στις 9/1/20 στο ThePressProject (Σύνδεσμος για το άρθρο: <https://thepressproject.gr/apo-ton-kropotkin-sto-iran/>)

του Βασίλη Γεωργάκη

Ας ξεκινήσουμε με μία παραδοχή: η εμπλοκή του εργατικού και ευρύτερα του κινήματος για την κοινωνική χειραφέτηση με την γεωπολιτική είναι σχεδόν τόσο παλιά όσο το ίδιο το κίνημα. Από την εποχή που οι Μαρξ και Ένγκελς έβλεπαν στην Τσαρική Ρωσία τον μεγάλο εχθρό της Επανάστασης, εξαιτίας της εμπλοκής της στα γεγονότα της Ουγγαρίας το 1848-49, μέχρι τον Μπακούνιν και την χιμαιρική του ανάμειξη με το κίνημα για την ιταλική ενοποίηση που τον έφερε με πλάγιο τρόπο μέχρι και σε επαφή με τις αλυτρωτικές επιδιώξεις του Όθωνα,[1] αλλά και τους Γαριβαλδινούς εθελοντές που συμμετείχαν με ενθουσιασμό στον γελοίο Ελληνο-Τουρκικό πόλεμο του 1897, σοσιαλιστές και αναρχικοί, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, έβλεπαν τα συμφέροντα της κοινωνικής επανάστασης να συμπλέκονται με την τύχη γεωπολιτικών ανταγωνισμών.

Ο πόλεμος ο οποίος άλλαξε τα δεδομένα οριστικά, ήταν ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος. Η αναπόφευκτη αυτή σύγκρουση ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής δοκίμασε σε τέτοιο βαθμό την συνοχή του εργατικού κινήματος, που τελικά κατέληξε στην διάσπαση της πανίσχυρης Δεύτερης Διεθνούς και άνοιξε τον δρόμο για την Ρωσική Επανάσταση και την δημιουργία της Τρίτης Διεθνούς.

Και να 'μαστε σήμερα, πάνω από έναν αιώνα μετά, να βλέπουμε να

ανασύρονται πολιτικά κείμενα της περιόδου, ως επιχειρήματα υποστηρικτικά για θέσεις σχετικές με την σημερινή γεωπολιτική πραγματικότητα.

Διαβάζουμε σήμερα ως επίκαιρο, το Μανιφέστο των 16 αναρχικών, με το οποίο το 1916 εξέχουσες προσωπικότητες του αναρχικού κινήματος, μεταξύ των οποίων ο Κροπότκιν, υπερθεμάτιζαν την συμμετοχή στο σφαγείο του Α' Παγκοσμίου ενάντια στον πρωσικό μιλιταρισμό. Μεταξύ άλλων, η αρθρογράφος αναφέρει πως:

Όχι μόνο για τον Κροπότκιν, αλλά και για την Αριστερά παλαιότερων εποχών πολλά από αυτά ήταν αυτονόητα, και τα σημερινά διλήμματα ακατανόητα, όπως και ο ισαποστακισμός («Μα καλά, πρέπει να είμαι σώνει και καλά με τις ΗΠΑ ή με τους Μουλάδες;»).

Εδώ είναι αναγκαίες πολλές απαντήσεις.

Το γεγονός πως για τον Κροπότκιν κάποια πράγματα ήταν ξεκάθαρα, δεν δεσμεύει, όπως δεν δέσμευσε και τότε το αναρχικό κίνημα. Ο Κροπότκιν, εκτός από μία πραγματικά σεπτή μορφή του κινήματος, υπήρξε ένας άνθρωπος της εποχής του. Ένας άνθρωπος λίγο ή πολύ δέσμιος αξιωμάτων που σήμερα είναι – η θα έπρεπε να λογίζονται ως – ξεπερασμένα. Η ιδέα πως ένα κράτος, είτε αυτό ήταν η Ρωσία είτε η Γερμανία, μπορεί να χαλιναγωγήσει την κοινωνική επανάσταση δεν άνηκε αποκλειστικά στον Κροπότκιν, αλλά χρονολογείται τουλάχιστον από την εποχή των Μαρξ και Ένγκελς. Άλλωστε ακριβώς τέτοιου τύπου επιχειρηματολογία χρησιμοποίησε ο Κάουτσκι δικαιολογώντας την γερμανική εμπλοκή στον πόλεμο, προβάλλοντας με την σειρά του την Ρωσία ως τον μεγάλο αντίπαλο του εκδημοκρατισμού και της κοινωνικής χειραφέτησης, κερδίζοντας με το σπαθί του την περιφρόνηση και το μένος του Λένιν. Πέραν τούτου ο Κροπότκιν δεν εξέφρασε σε καμία περίπτωση το σύνολο του αναρχικού κινήματος, η συντριπτική πλειοψηφία του οποίου στάθηκε επικριτικά απέναντι στο κείμενο των 16.[2]

Όσον αφορά την Αριστερά, ποιες ήταν οι εποχές όπου τέτοια

διλήμματα ήταν ακατανόητα; Αν μιλάμε για τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, τότε η αρθρογράφος διαπράττει βαρύτατο σφάλμα – επειδή όμως θεωρούμε πως έχει γνώση των πραγμάτων, θα λέγαμε πως επιλέγει να μην αναφερθεί στην γενναία στάση του Λένιν και των λιγοστών συντρόφων του, οι οποίοι κόντρα στον πατριωτικό πυρετό που σάρωσε την Ευρώπη και τα Σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων, ερμηνεύοντας ορθά τον πόλεμο ως μία ιμπεριαλιστική σύγκρουση που δεν είχε τίποτα να προσφέρει στην εργατική τάξη.

Δεν μπορούμε σήμερα να περιφέρουμε διακηρύξεις περασμένων εποχών, αγνοώντας τα γεγονότα που τις διέψευσαν: **οι φλόγες της Επανάστασης που σάρωσαν την Τσαρική Ρωσία άναψαν όταν κάποιοι λίγοι επαναστάτες αρνήθηκαν να πάρουν μέρος σε έναν πόλεμο που στην πραγματικότητα δεν τους αφορούσε.** Ισαποστακισμός; Φαντάζομαι θεωρούνταν ως τέτοιος από τους Κάουτσκι της εποχής.

Στα σημερινά, στα οποία τόσο χοντροκομμένα μας παραπέμπει η αρθρογράφος, η άρνηση μας να ταυτίσουμε την υπόθεση της κοινωνικής χειραφέτησης με την μοίρα ενός άθλιου, θεοκρατικού καθεστώτος δεν σημαίνει πως δεν αναγνωρίζουμε τον ρόλο γκάνγκστερ που ΗΠΑ και ΝΑΤΟ παίζουν τόσα χρόνια στην Μέση Ανατολή, στα Βαλκάνια και στην Λατινική Αμερική.

Ο αντιεξουσιαστικός χώρος στην Ελλάδα έχει αναφερθεί με συνέπεια στον καταστροφικό ρόλο ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΕΕ, που με τις πολιτικές τους εξαθλιώνουν και αφανίζουν κοινωνίες ολόκληρες, με πρόσφατο παράδειγμα την Συρία. Αυτό που δεν κάνει ο αντιεξουσιαστικός χώρος είναι να υιοθετήσει την μανιχαϊστική θέαση του κόσμου που μάλλον η αρθρογράφος υιοθετεί, σύμφωνα με την οποία «κάθε εχθρός των ΗΠΑ είναι άξιος υποστήριξης». Ο Ψυχρός Πόλεμος τελείωσε, η ΕΣΣΔ κατέρρευσε, οι διεθνείς σχέσεις είναι κάπως πιο περίπλοκες από όσο μπορεί να φάνταζαν πριν 40 και 50 χρόνια.

Εν ολίγοις, δεν πρόκειται να δούμε ποτέ ως συνοδοιπόρους και συναγωνιστές μακελάρηδες σαν τον Μιλόσεβιτς, τον Καντάφι, τον Άσσαντ και τον Σουλεϊμάνι.

Οι συνοδοιπόροι μας είναι αυτοί που για εβδομάδες διαδήλωναν στους δρόμους της Τεχεράνης, η φωνή των οποίων πνίγηκε για μία ακόμη φορά εξαιτίας της τρομοκρατικής ενέργειας των ΗΠΑ. Ανθρώπων που δεν διαδήλωναν «για να βάλουν μίνι» όπως αναφέρει χυδαία η αρθρογράφος, αλλά που διαμαρτύρονταν για την ανεργία, τον πληθωρισμό και γενικώς όλα αυτά που προκαλεί ο Καπιταλισμός – ω ναι, το Ιράν δεν είναι κάποια λαϊκή δημοκρατία.

Συνοδοιπόροι μας επίσης είναι αυτοί που βγήκαν στους δρόμους στις ΗΠΑ, διατρανώνοντας την αντίθεση τους σε μία διαφαινόμενη νέα πολεμική περιπέτεια στην Μέση Ανατολή. Όμοια με το Ιράν, και στις ΗΠΑ, η δολοφονία Σουλεϊμάνι, έρχεται να θέσει σε δεύτερη μοίρα τόσο τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο Ντόναλντ Τραμπ, όσο και να μετατοπίσει τον πολιτικό λόγο προς την εξωτερική πολιτική, σε μία προεκλογική περίοδο όπου το ενδιαφέρον φαινόταν να επικεντρώνεται σε κοινωνικά ζητήματα, όπως η υγεία, η εκπαίδευση και η εξαθλίωση της αμερικανικής εργατικής τάξης.

Όπως το 1914, έτσι και το 2020, εμείς επιλέγουμε τον δρόμο των αγώνων, της ελευθερίας, της άμεσης δημοκρατίας και της κοινωνικής χειραφέτησης – ούτε τον δρόμο της αστικής δημοκρατίας των πολυεθνικών ούτε αυτόν των μουλάδων και των πολεμόχαρων στρατιωτικών.

Γιατί η κοινωνική χειραφέτηση δεν περνάει από κανέναν από αυτούς τους δρόμους.

[1] Βλ. Αντώνης Λιάκος, *Η Ιταλική Ενοποίηση και η Μεγάλη Ιδέα*, Εκδόσεις Θεμέλιο, Αθήνα 1985

[2] Συλλογικό, *Οι Αναρχικοί στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο*, Ανατρεπτικές Εκδόσεις, 2018

Το αφήγημα East Med και η απόπειρα συντήρησης του στάτους κβο στο Κυπριακό

του Γρηγόρη Ιωάννου*

Το αφήγημα του East Med, μετά και την υπογραφή της διακρατικής συμφωνίας Ελλάδας-Κυπριακής Δημοκρατίας και Ισραήλ στις 2/2/2020, μπήκε πλέον με τον πιο επίσημο τρόπο στο προσκήνιο σε σχέση με τα ενεργειακά και τους ανταγωνισμούς στην Ανατολική Μεσόγειο. Το ότι ο East Med είναι αυτή τη στιγμή, με τα δεδομένα που έχουμε μπροστά μας, ένα οικονομικά μη βιώσιμο πρότζεκτ δεν είναι το πιο σημαντικό ζήτημα. Ούτε οι τεχνικές δυσκολίες, το υψηλό κόστος κατασκευής, οι ανεπαρκείς ποσότητες φυσικού αερίου και η στόχευση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για μείωση της χρήσης ορυκτών καυσίμων είναι κρίσιμες παράμετροι σε πολιτικό επίπεδο. Αυτά τα δεδομένα που καθιστούν το όλο πρότζεκτ παράλογο και μη ρεαλιστικό, και που επισημαίνονται από τους πλείστους σοβαρούς αναλυτές, δεν επαρκούν να εξηγήσουν ούτε το τι είναι ο East Med ούτε το γιατί προωθείται.

Ο East Med δεν είναι ένα ενεργειακό πρότζεκτ, ούτε καν αυστηρώς ομιλούντες ένα γεωπολιτικό σχέδιο. Είναι πρώτα από όλα ένα αφήγημα που εξυπηρετεί πρόσκαιρα πολιτικά συμφέροντα των κυβερνήσεων Ισραήλ, Κύπρου και Ελλάδας. Η ιδέα του East Med αναπτύχθηκε με υπόβαθρο την ένταση στις σχέσεις Τουρκίας και Ισραήλ στις αρχές της δεκαετίας του 2010 και την αυξανόμενη ένταση στις σχέσεις Ρωσίας-Δύσης που επέφερε το Ουκρανικό και το Συριακό. Με κάποια αρχική ενθάρρυνση από κύκλους στις ΗΠΑ και κάποια ευρωπαϊκά κονδύλια τέθηκε προς διερεύνηση η πιθανότητα ενός σεναρίου εναλλακτικής

τροφοδότησης της Ευρώπης με φυσικό αέριο. Ενώ όμως η ένταση στις σχέσεις Ρωσίας-Δύσης και Τουρκίας-Ισραήλ αποκλιμακώθηκε σε κάποιο βαθμό τα τελευταία χρόνια, και ενώ η κλιματική αλλαγή σήμανε πλέον πλανητικό συναγερμό θέτοντας σε αμφισβήτηση την συνέχιση της χρήσης ορυκτών καυσίμων σε μεσοπρόθεσμο ορίζοντα, αντί η σκέψη για ένα επιπρόσθετο αγωγό φυσικού αερίου να εγκαταλειφθεί, αντίθετα αναβαθμίστηκε ως το βασικό σενάριο.

Και για τις 3 κυβερνήσεις, Ισραήλ, Κύπρου και Ελλάδας, ο East Med αποτελεί μια επικοινωνιακή επιτυχία που τις βοηθά να ενισχύσουν την εικόνα τους στην κοινή γνώμη των χωρών τους και να μετατοπίσουν την προσοχή από τρέχοντα εσωτερικά ζητήματα.

Για την κυβέρνηση Νετανιάχου, τον γεωπολιτικά ισχυρό παίχτη, μοναδικό -εκ των 3 κρατών- ιδιοκτήτη ενός μικρού κοιτάσματος φυσικού αερίου και δημιουργό του όλου αφηγήματος, ένα σημαντικό ζήτημα είναι οι υποθέσεις διαφθοράς για τις οποίες ο Νετανιάχου βρίσκεται ήδη υπό δίωξη. Σε επίπεδο κράτους, το Ισραήλ θεωρεί ότι με τον East Med ως κεντρικό σενάριο θα μπορέσει να διαχειριστεί πιο αποτελεσματικά την ανταγωνιστική του σχέση με την Τουρκία και φυσικά θα συνεχίσει την υφιστάμενη πολιτική αποκλεισμών και περιθωριοποίησης των Παλαιστινίων. Το ελληνικό κράτος από την άλλη, με σειρά ανοιχτών ζητημάτων με την Τουρκία τα οποία δεν τολμά να διαπραγματευτεί και να συμβιβαστεί με το γειτονικό της κράτος, βλέπει τα τελευταία χρόνια με αφορμή την επιδείνωση των σχέσεων Τουρκίας – Δύσης ευκαιρίες μεταβολής των συσχετισμών στην περιοχή. Το αφήγημα του East Med ανεβάζει τους τόνους και λειτουργεί έτσι αποτρεπτικά στην προοπτική διαπραγμάτευσης συμβιβαστικών λύσεων στα ελληνοτουρκικά. Κλειδί στο να μην εξομαλυνθούν οι ελληνο-τουρκικές σχέσεις παραμένει βέβαια η διατήρηση του Κυπριακού άλυτου.

Η κυβέρνηση Αναστασιάδη, παρά το ότι άφησε να νοηθεί μετά την εκλογή Ακιντζί στην ηγεσία της τουρκοκυπριακής κοινότητας το

2015 ότι θα μπορούσε να προχωρήσει σε λύση του Κυπριακού, ήδη από το τέλος του 2016 απέκλεισε εμφαντικά αυτή την προοπτική οδηγώντας σε κατάρρευση τις συνομιλίες και από τότε κάνει ό,τι είναι δυνατόν για να θάψει την όποια πιθανότητα προς αυτή την κατεύθυνση. Πέρα από τον μικρο-μεγαλισμό που διαχρονικά διέπει τους σχεδιασμούς της ελληνοκυπριακής ελίτ που μονοπωλεί την εξουσία στην Κυπριακή Δημοκρατία, το αφήγημα του East Med λειτουργεί και ως νομιμοποιητικός μηχανισμός για την συντήρηση του στάτους κβο στο Κυπριακό. Ενώ το φυσικό αέριο υποτίθεται θα λειτουργούσε ως καταλύτης για μια συμβιβαστική λύση στο Κυπριακό όπως λεγόταν στις αρχές της δεκαετίας του 2010, σήμερα μετατράπηκε σε εργαλείο παρεμπόδισης της. Μάλιστα ο Νίκος Αναστασιάδης έφτασε να δηλώνει σε δημοσιογραφική διάσκεψη (6/11/2018) ότι οι Τουρκοκύπριοι θα μπορούσαν να μπλοκάρουν τον East Med και άρα δεν θα έπρεπε να απαιτείται η θετική τ/κ ψήφος σε επίπεδο ομοσπονδιακής κυβέρνησης μιας Ενωμένης Κύπρου. Αυτό, πέραν από αμφισβήτηση της πολιτικής ισότητας των δυο κοινοτήτων στην λήψη αποφάσεων πάνω στην οποία κτίστηκε η Κυπριακή Δημοκρατία το 1959 και πάνω στην οποία θα εδραζόταν και η επανίδρυση της ως ομοσπονδία, υποδήλωσε και κάτι άλλο: ότι η διαχείριση του φυσικού αερίου στην περιοχή γύρω από την Κύπρο δεν αφορά τους Τουρκοκυπρίους.

Η διατήρηση του στάτους κβο στο Κυπριακό όμως, η οποία εξυπηρετείται με την ένταση που συνοδεύει τους ανταγωνισμούς για τα ενεργειακά στην Ανατολική Μεσόγειο τόσο εξωτερικά όσο και εσωτερικά σε επίπεδο ελληνοκυπριακής κοινής γνώμης, δεν είναι απλά υπόθεση των ελληνοκυπρίων.

Η Τουρκία έχει και την στρατιωτική ισχύ και την διεθνή πολιτική κατανόηση και επαρκή νομικά ερείσματα με τα οποία μπορεί να μεταβάλει καταστάσεις στην Κύπρο και να αντιμετωπίσει απόπειρες αποκλεισμού της από το ενεργειακό παιχνίδι στην Ανατολική Μεσόγειο. Ήδη από τις αρχές του 2018 έχει ουσιαστικά μπλοκάρει το ενεργειακό πρόγραμμα της Κυπριακής Δημοκρατίας με την εκδίωξη της Ιταλικής εταιρείας ENI από αδειοδοτημένο οικόπεδο στα νοτιοανατολικά της Κύπρου

ενώ το 2019 προχώρησε σε δική της γεώτρηση στα νοτιοδυτικά της Κύπρου με σχεδόν ανύπαρκτες διεθνείς αντιδράσεις. Η Τουρκία πέραν από μεγάλη χώρα με μεγάλο πληθυσμό και μεγάλη ακτογραμμή είναι επίσης σήμερα μια ενισχυμένη περιφερειακή δύναμη και αυτό τυγχάνει διεθνούς αναγνώρισης. Το «στρίμωγμα της Τουρκίας» που υπονοείται ή λέγεται στη δημόσια συζήτηση στην Ελλάδα και στην ελληνοκυπριακή κοινότητα μπερδεύει την επιθυμία με την πραγματικότητα. Στην ουσία το αφήγημα του East Med, ως ρητή δήλωση παράκαμψης της Τουρκίας από τα ενεργειακά της περιοχής, ουσιαστικά σηκώνει τον πήχη του ανταγωνισμού και διευρύνει το εύρος του διεθνώς κατανοητού ή ανεχτού πεδίου δράσης της Τουρκίας.

Το αφήγημα του East Med με άλλα λόγια είναι ένας τυχοδιωκτισμός που κουβαλά το ρίσκο της στρατιωτικής έντασης, μέσα από την κούρσα εξοπλισμών που υποθάλπει, χωρίς να ενέχει καμιά θετική προοπτική. Αν η εξόρυξη των υδρογονανθράκων απειλεί το περιβάλλον, η στρατιωτικοποίηση των ανταγωνισμών βάζει και την πολεμική σύρραξη στο φόντο. Ο κίνδυνος αφορά όλους τους λαούς της περιοχής αν δεν υπάρξουν ανατροπές στους υφιστάμενους σχεδιασμούς. Η Κύπρος, σε τέτοια περίπτωση λόγω εύθραυστων ισορροπιών, ιστορίας και γεωγραφίας θα βρεθεί στο μάτι του κυκλώνα.

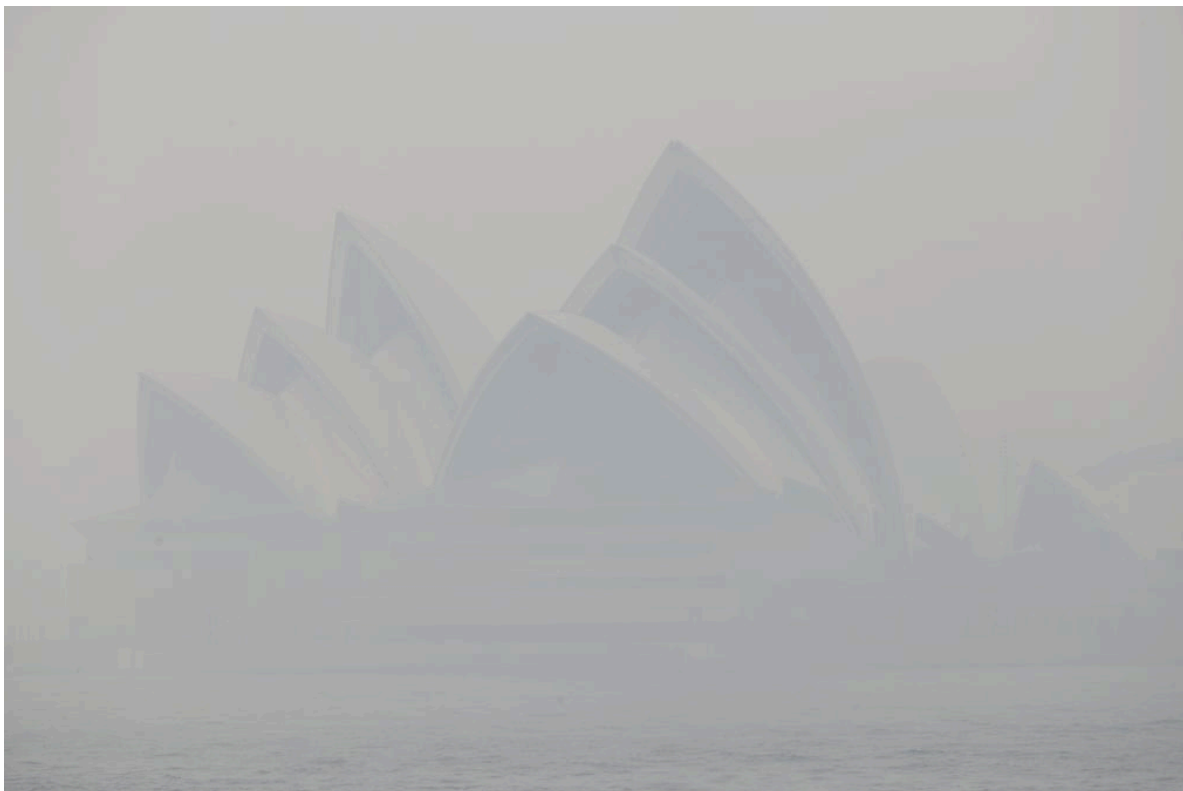
*Ο Γρηγόρης Ιωάννου είναι πολιτικός κοινωνιολόγος και συγγραφέας του βιβλίου «ο Ντενκτάς στον νότο: η κανονικοποίηση της διχοτόμησης στην ελληνοκυπριακή πλευρά», Εκδόσεις Ψηφίδες 2019.

Εξορυκτισμός, Κλιματική

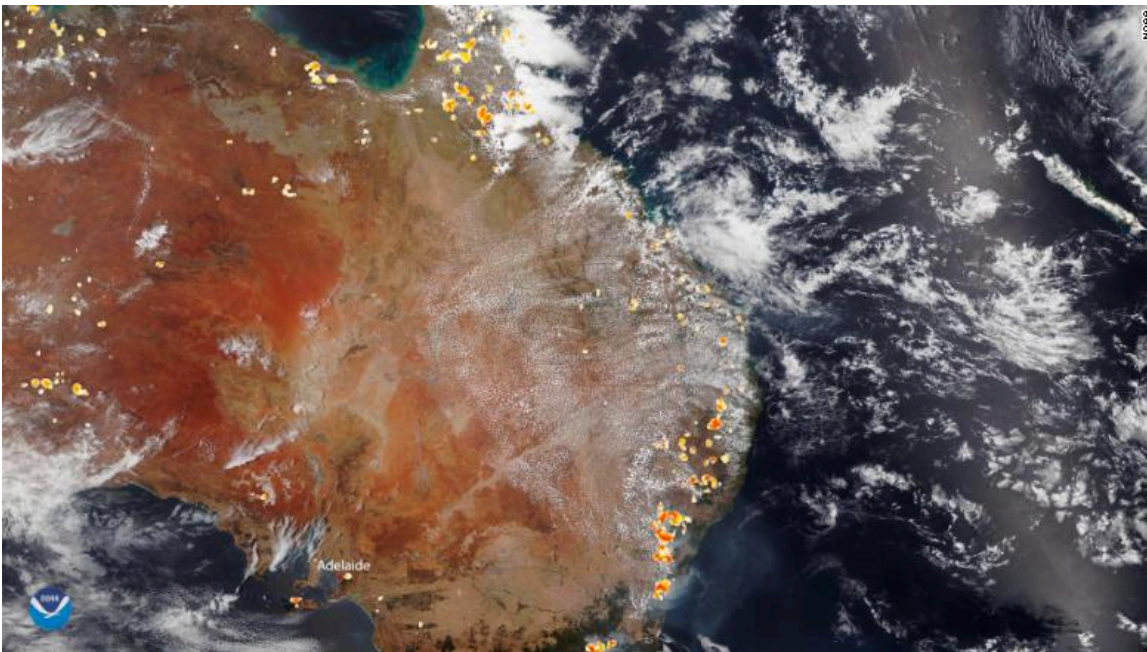
Αλλαγή και Κοινωνική Οικολογία

του Αναστάση Τ.

Από τα τέλη του Ιουλίου έχουν ξεσπάσει πυρκαγιές σε όλη την Αυστραλία, οι οποίες έχουν κάψει 14,5 εκατομμύρια στρέμματα, έκταση ίση με περίπου 8.218.413 γήπεδα ποδοσφαίρου. Λόγω των πυρκαγιών, τουλάχιστον 23 άνθρωποι έχουν χάσει την ζωή τους, πολλοί αγνοούνται, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες εγκατέλειψαν τις περιοχές όπου ζούσαν για να γλιτώσουν από την πύρινη λαίλαπα. Ακόμα, πάνω από 500 εκατομμύρια ζώα έχουν χάσει τη ζωή τους, με κάποια είδη ζώων και φυτών τα οποία υπήρχαν μόνο στην Αυστραλία πολύ πιθανόν να έχουν εξαφανιστεί. Διάφορες κωμοπόλεις τυλίχτηκαν στις φλόγες, ενώ στο Σύδνεϋ η ρύπανση του αέρα, κυρίως λόγω του καπνού που δημιούργησαν οι πυρκαγιές, είναι 11 φορές πάνω από τα όρια του επικίνδυνου και ο αέρας της Καμπέρα (πρωτεύουσα της Αυστραλίας) την Πρωτοχρονιά είχε την μεγαλύτερη ρύπανση παγκοσμίως.

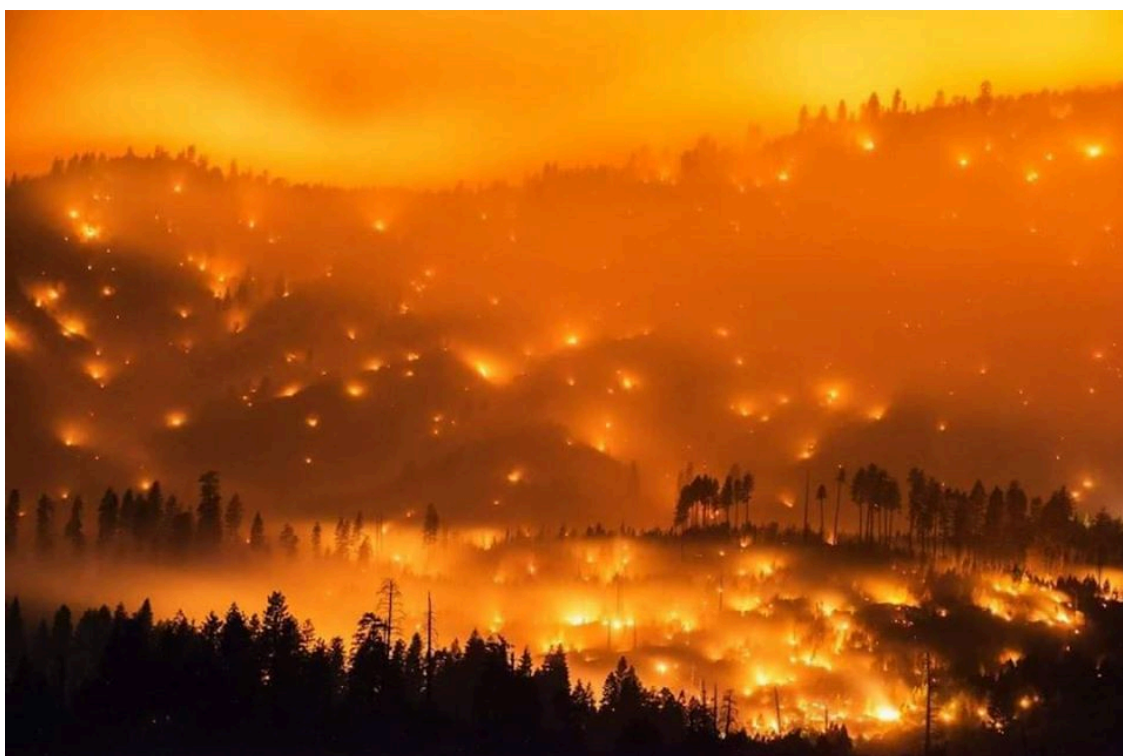
□Ενώ οι πυρκαγιές στην Αυστραλία ήταν ένα φαινόμενο το οποίο παρουσιαζόταν κάθε χρόνο, αυτές των τελευταίων ετών είναι πέραν του κανονικού, με επιστήμονες να τις χαρακτηρίζουν ως “Αρμαγεδώνα”. Ειδικότερα, θεωρούν ότι η περίοδος των πυρκαγιών έχει μεγαλώσει κατά 2 με 4 μήνες ενώ βασικός, αλλά όχι μοναδικός λόγος, είναι η ανθρωπογενής κλιματική αλλαγή, για την οποία είναι υπεύθυνη, σύμφωνα με την NASA, και η καύση ορυκτών καυσίμων. Το προηγούμενο έτος στην Αυστραλία ήταν το πιο θερμό και ξηρό που έχει καταγραφεί (με μέγιστη θερμοκρασία τους 49,9 βαθμούς Κελσίου) και με την ετήσια θερμοκρασία να είναι 1,5 βαθμό Κελσίου πάνω από όσο ήταν κατά μέσο όρο μεταξύ του 1960 και 1990, σύμφωνα με το Γραφείο Μετεωρολογίας της Αυστραλίας.

Φωτογραφία από δορυφόρο

Για την ανάγκη λήψης μέτρων πρόληψης των πυρκαγιών αλλά και άμεσης δράσης κατά της κλιματικής αλλαγής είχαν μιλήσει τα συνδικάτα των Πυροσβεστών. Η κυβέρνηση όμως δεν τα άκουσε. Μάλιστα, ενώ η Αυστραλία τυλιγόταν στις φλόγες, ο πρωθυπουργός Scott Morrison έκανε διακοπές στην Χαβάη και αναγκάστηκε να επιστρέψει μετά από την κοινωνική κατακραυγή. Η αδιαφορία της κυβέρνησης δεν είναι κάτι καινούριο: από το 1996 οι

συντηρητικές κυβερνήσεις της χώρας αρνούνται την ύπαρξη της κλιματικής αλλαγής και δεν έχουν εφαρμόσει τις διεθνείς συμφωνίες για την αποτροπή της. Σήμερα η Αυστραλία είναι παγκοσμίως ο μεγαλύτερος εξαγωγέας άνθρακα και φυσικού αέριου. Ο εξορυκτισμός λοιπόν, είναι κυρίαρχη ιδεολογία του Αυστραλιανού κράτους και κεφαλαίου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι πως ενώ οι πυροσβέστες κάνουν ηρωικές προσπάθειες να σώσουν ό,τι μπορεί να σωθεί με ελλιπή εξοπλισμό και ανθρώπινο δυναμικό, το κράτος κατασπαταλά 12 δις δολάρια το χρόνο για την ενίσχυση των εξορύξεων άνθρακα, πετρελαίου και φυσικού αέριου. Ακόμα, ενδεικτικό είναι ότι την περίοδο 2017-2018 οι εταιρίες ορυκτών καυσίμων, ενώ είχαν συνολικά έσοδα 82 δις δολάρια, στην πλειοψηφία τους δεν πλήρωσαν κυριολεκτικά καθόλου φόρους.

Ο πλανήτης όμως είναι κοινός τόπος όλης της ανθρωπότητας και μέχρι στιγμής η ύπαρξη της είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με αυτόν. Το κόστος των αποφάσεων που παίρνουν μόνες τους οι αντικοινωνικές ελίτ το επιμερίζονται τόσο οι ίδιες οι κοινωνίες όσο και οι υπόλοιποι έμβιοι οργανισμοί, με τους δεύτερους να μην μπορούν να αλλάξουν την κατάσταση αυτή. Η άρρωστη αντίληψη που θέλει την ολοκληρωτική κυριαρχία της

ελεύθερης αγοράς πάνω στο περιβάλλον, μαζί και στην ίδια την ανθρωπότητα, λογαριάζοντας αμφότερους ως απλά πόρους προς οικονομική εκμετάλλευση, έχει δημιουργήσει έναν κόσμο βουτηγμένο στην αδικία με ένα δυσοίωνο μέλλον. Ναι, τα δάση της Αυστραλίας έπιασαν πάντα φωτιά, αλλά όχι έτσι. Οι Αβορίγινες έζησαν για πολλές γενιές σε αρμονία με την φύση πριν η ευρωπαϊκή αποικιοκρατία αρπάξει με τα όπλα την γη τους. Σε καμία περίπτωση δεν προτείνουμε τον πρωτογονισμό ή την τεχνοφοβία, αλλά την ορθολογική χρήση – με σεβασμό στο πλανήτη και τον συνάνθρωπο- της τεχνολογίας. Μια τέτοια χρήση θα είχε ως στόχο την κάλυψη των πραγματικών αναγκών που έχουν οι κοινωνίες και όχι την συσσώρευση πλούτου .

Για να γίνει αυτό χρειάζεται μια ριζική αλλαγή. Για αρχή, να κατανοήσουμε πως η ανεξέλεγκτη ανάπτυξη δεν είναι πρόοδος, αλλά η συνταγή της καταστροφής του κόσμου όπου οι ίδιοι ζούμε. Να δούμε την φύση, μαζί και τον συνάνθρωπο, όχι ως εχθρούς που πρέπει να νικήσουμε, αλλά ως φίλους που μπορούμε από κοινού να δουλέψουμε για να συνυπάρξουμε. Έπειτα, απέναντι στην κυριαρχία, τον ατομικισμό, την καταπίεση και το κέρδος να βάλουμε την ισότητα, την συντροφικότητα, την συνεργασία και την αλληλεγγύη. Να γίνουμε αυτό που μπορούμε να γίνουμε, πέρα από την βαρβαρότητα του καπιταλισμού και των κρατών, ώστε να δημιουργήσουμε ενήλικες, οικολογικές κοινωνίες οι οποίες, με αίσθημα ευθύνης να αυτό-κυβερνιούνται – δηλαδή οι ίδιες να αποφασίζουν και να υφίστανται τις συνέπειες των αποφάσεών τους. Κλείνοντας, θα παραφράσω λίγο τα λόγια του Murray Bookchin που είσαγαγε την έννοια της κοινωνικής οικολογίας και θα πω ότι το μόνο ζώο που θεωρεί το λιοντάρι ως βασιλιά είναι ο άνθρωπος.

Δυστυχώς, η περίοδος πυρκαγιών στην Αυστραλία δεν έχει φτάσει καν στην μέση της, μπορούμε όμως να δείξουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας στα θύματα αυτών των μεγάλων καταστροφών και να αγωνιστούμε στα μέρη μας για έναν δικαιότερο κόσμο.

Ακολουθούν [Link](#) για οικονομική ενίσχυση των πληγέντων

https://au.gofundme.com/f/fire-relief-fund-for-first-nations-communities?fbclid=IwAR17e_HKzjXaPe-Ge-GNhgNpUU5fW5TB72dwlepmpq923iVK-0TTYJ-QAteA

https://www.gofundme.com/f/mallacoota-fires-support-fund?utm_medium=copy_link&utm_source=customer&utm_campaign=p_lico%20share-sheet&fbclid=IwAR3YLh_qKyfIPzM77nDA5sMBIiPxxgYxAc3Npk5MW9M5-4p3l98LI0MiTn0

πηγές

<https://edition.cnn.com/2020/01/01/australia/australia-fires-explainer-intl-hnk-scli/index.html>

<https://www.sbs.com.au/news/it-s-demoralising-firefighters-warn-canberra-more-action-needed-on-climate-change-and-resourcing?cid=news%3Asocialshare%3Afacebook&fbclid=IwAR3MzrHD-2DrjrjVW9PwABPCQT0C32Q3cK6dnPBDGRs9XsKC5d1B5EQ9oXs>

<https://www.nytimes.com/2020/01/03/world/australia/fires.html>

<https://www.news.com.au/technology/science/animals/half-a-billion-animals-perish-in-bushfires/news-story/b316adb4f3af7b1c8464cf186ab9f52c>

<https://www.dailymail.co.uk/news/article-7841561/Canberra-rings-New-Year-worlds-worst-smoke.html>

<https://www.voanews.com/east-asia-pacific/qa-how-climate-change-other-factors-stoke-australia-fires>

<https://www.abc.net.au/news/science/2019-08-19/australia-co2-exports-third-highest-worldwide/11420654>

<https://www.climatecouncil.org.au/australia-worlds-largest-gas-exporter/>

<https://www.marketforces.org.au/campaigns/ffs/>

<https://www.marketforces.org.au/campaigns/subsidies/taxes/taxa>

voidance/

<https://climate.nasa.gov/causes/>

<https://redflag.org.au/node/6987?fbclid=IwAR2-PZtZFLlEfJ2muqn-WDsZJlEtX8lYsZBsFuh1Q6ak298kzWv704Q2wuY>

Η δολοφονία Suleimani από τις ΗΠΑ ως Επίσημη Κήρυξη Πολέμου κατά του Ιράν

του Αντώνη Μπρούμα

Τα ξημερώματα της Παρασκευής, 3 Ιανουαρίου 2019, ένα MQ-9 Reaper drone του στρατού των ΗΠΑ κατέστρεψε μία αυτοκινητοπομπή κοντά στο αεροδρόμιο της Βαγδάτης, δολοφονώντας τον Ιρανό στρατηγό Qasem Suleimani, τον υπαρχηγό των Ιρακινών Δυνάμεων Λαϊκής Κινητοποίησης (PMU) Abu Mahdi al-Muhandes και, τουλάχιστον, άλλους τρεις ανθρώπους. Η αυτοκινητοπομπή είχε παραλάβει τον Suleimani από το αεροδρόμιο και είχε ως προορισμό τις στρατιωτικές βάσεις της PMU. Η ξεκάθαρη αυτή επίθεση κρατικής τρομοκρατίας έλαβε χώρα με εντολή του ίδιου του προέδρου των ΗΠΑ Donald Trump.

Αμέσως μετά το Πεντάγωνο του κράτους των ΗΠΑ εξέδωσε ανακοίνωση ανάληψης ευθύνης, αιτιολογώντας την δολοφονία ως εξής: «Ο Στρατηγός Suleimani ανέπτυσσε ενεργώς σχέδια για επιθέσεις κατά Αμερικανών διπλωματών και υπηρεσιακών στο Ιράκ και σε όλη την περιοχή [...] Αυτή η επίθεση είχε ως σκοπό την αποτροπή μελλοντικών σχεδίων επίθεσης από την πλευρά του Ιράν. Οι Ηνωμένες Πολιτείες θα συνεχίσουν να λαμβάνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για την προστασία του λαού μας και των

συμφερόντων μας, όπου κι αν βρίσκονται σε όλο τον κόσμο». Στον λογαριασμό twitter του προέδρου των ΗΠΑ Trump υψώθηκε η Αμερικανική σημαία.

Ποιος είναι ο Qasem Suleimani

Ο δολοφονημένος Qasem Suleimani ήταν αρχηγός των Δυνάμεων Quds, δεύτερος πιο ισχυρός βαθμοφόρος του κράτους του Ιράν μετά τον αγιατολάχ Ali Khamenei και προβαλλόμενος ως βασικός ήρωας πολέμου από το Ιρανικό καθεστώς στην αντιπαράθεση με τις ΗΠΑ.

Γιος φτωχής οικογένειας από αγροτική ύπαιθρο του Ιράν, που μεγάλωσε μεταξύ δουλειάς, προσευχής στο Ισλάμ και γυμναστικής με βάρη, ο Suleimani εντάχθηκε στους Ιρανούς Φρουρούς της Επανάστασης το 1979 αμέσως μετά την Ιρανική επανάσταση, **το αποτέλεσμα της οποίας ήταν το ξήλωμα της Ιρανικής αριστεράς και η θεοκρατική στροφή της χώρας τα τελευταία 50 χρόνια.** Ένας από τους πρώτους σταθμούς της καριέρας του ήταν το ότι πολέμησε το 1979 στην καταστολή της Κουρδικής εξέγερσης στο Βορειοδυτικό Ιράν. Κέρδισε όμως την φήμη του στις μάχες του πολέμου Ιράκ / Ιράν το 1980 καθώς και στις μετέπειτα δολιοφθορές και εν κρυπτώ στρατιωτικές επιχειρήσεις εντός του εδάφους του Ιράκ. Κατά τη διάρκεια της φοιτητικής εξέγερσης του 1999 στην Τεχεράνη συνυπέγραψε μαζί με άλλους στρατιωτικούς γράμμα προς τον πρόεδρο Χαταμί, με το οποίο τον καλούσε να συντρίψει τους εξεγερμένους φοιτητές, αλλιώς την συντριβή και, κατόπιν, την ανατροπή του θα αναλάμβανε ο στρατός. Ο αδελφός του Sohrab Soleimani ήταν για χρόνια επικεφαλής του κρατικού Οργανισμού Φυλακών και γνωστός για τις πρακτικές βασανιστηρίων του Ιρανικού κράτους σε φυλακισμένους.

Από το 1999 ο Suleimani γίνεται αρχηγός των Δυνάμεων Quds του επίλεκτου τμήματος των Ιρανικών Ισλαμικών Φρουρών της Επανάστασης για τις στρατιωτικές επιχειρήσεις εκτός του εδάφους του Ιράν. Από τότε και μέχρι σήμερα οι Δυνάμεις Quds αποτελούν τον βασικότερο βραχίονα του Ιρανικού καθεστώτος για τον βίαιο περιορισμό της Δυτικής αποικιοκρατίας αλλά και για

την προώθηση του Σιιτικού ισλαμισμού και των γεωπολιτικών και οικονομικών συμφερόντων του Ιρανικού κράτους σε όλη τη Μέση Ανατολή. Με τις Δυνάμεις Quds ο Suleimani έπαιξε νευραλγικό ρόλο, μεταξύ άλλων, στη συγκρότηση του στρατιωτικού τμήματος της Λιβανέζικης Hezbollah, στην πολλαπλή υποστήριξη της Παλαιστινιακής Hamas, στην νίκη του Άσαντ επί των αντιπάλων του στον Συριακό εμφύλιο, συμπεριλαμβανομένης της Ρόζαβα, στην επικράτηση του κράτους του Ιράκ κατά του ISIS και στην πιο πρόσφατη αιματηρή καταστολή των διαδηλώσεων πολιτών κατά της γενικευμένης διαφθοράς του Ιρακινού κρατικού μηχανισμού.

Τα Γεγονότα που Προηγήθηκαν

Η δολοφονία Suleimani αποτελεί κλιμάκωση ενός ακήρυχτου πολέμου, που μαίνεται τα τελευταία χρόνια στο έδαφος του Ιράκ μεταξύ των Αμερικανικών δυνάμεων κατοχής και Ιρακινών παραστρατιωτικών ομάδων, οι οποίες έχουν συγκροτηθεί με την υποστήριξη του Ιράν και έχουν ως στόχο την εκδίωξη του αποικιοκρατικού στρατού των ΗΠΑ από την περιοχή.

Τελευταίο επεισόδιο στην ένοπλη αυτή σύγκρουση ήταν η δολοφονία με ρουκέτα την περασμένη Παρασκευή ενός Αμερικανού κοντράκτορα και ο τραυματισμός αρκετών Αμερικανών στρατιωτών σε φυλάκιο των ΗΠΑ σε στρατιωτική βάση του Ιρακινού στρατού στο πετρελαιοπαραγωγό Κιρκούκ. Αμέσως μετά την επίθεση ο Υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ Mark T. Esper δήλωσε πως οι ΗΠΑ θα διεξάγουν στρατιωτικές επιθέσεις αποτρεπτικού χαρακτήρα κατά παραστρατιωτικών οργανώσεων σε Ιράκ και Συρία υποστηριζόμενων από το Ιράν για την προστασία του προσωπικού και των συμφερόντων τους στην περιοχή. Έτσι, μέσα στην εβδομάδα και παρ' όλες τις αντιρρήσεις της Ιρακινής κυβέρνησης ακολούθησαν αεροπορικοί βομβαρδισμοί των ΗΠΑ σε στρατόπεδα της παραστρατιωτικής οργάνωσης Kata'ib Hezbollah, που είναι μέρος των PMU και επισήμως ανήκει στον στρατό του Ιράκ. Τουλάχιστον 25 μαχητές της Kata'ib Hezbollah σκοτώθηκαν και πολλοί άλλοι τραυματίστηκαν.

Οι αεροπορικές επιδρομές και οι βαριές απώλειες, που αυτές

προκάλεσαν, ξεσήκωσαν διαδηλώσεις στη Βαγδάτη, που είχαν ως αποτέλεσμα την διήμερη πολιορκία της πρεσβείας των ΗΠΑ. Κατά τη διάρκεια της πολιορκίας οι διαδηλωτές παραβίασαν την κεντρική είσοδο της πρεσβείας και εισήλθαν στα εσωτερικά κτίρια, προκαλώντας ζημιές. Η Ιρακινή αστυνομία δεν περιόρισε τους διαδηλωτές, όπως μέχρι τώρα συνηθιζόταν, στην πράσινη περίμετρο γύρω από την πρεσβεία, ενώ παρενέβη και τους απομάκρυνε μετά από πολλές ώρες.

Η Δολοφονία Suleimani ως Σύγκρουση μεταξύ Κρατών και των Μηχανισμών τους

Μέχρι τώρα η στρατιωτική σύγκρουση μεταξύ των κρατών ΗΠΑ / Ιράν γινόταν με ασύμμετρο τρόπο ανάμεσα σε τοπικούς παραστρατιωτικούς μηχανισμούς, που λειτουργούσαν ως προξίες των δύο αυτών δυνάμεων. Η ραγδαία όμως απονομιμοποίηση της εξουσίας των ΗΠΑ στα εδάφη της Μέσης Ανατολής την έχει οδηγήσει σε γεωπολιτικό εκμηδενισμό στη Συρία και σε σοβαρή αποδυνάμωση της θέσης της και στο Ιράκ. Μπροστά στο ενδεχόμενο της απώλειας του πλήρους ελέγχου των πετρελαιοπηγών και απέναντι στη διεύρυνση της Ιρανικής επιρροής στο Ιράκ, οι ΗΠΑ αντιδρούν με την δολοφονία Suleimani.

Έτσι, η δολοφονία του ανώτατου βαθμοφόρου του κράτους του Ιράν δεν κλιμακώνει απλώς την στρατιωτική σύγκρουση μεταξύ των δύο γεωπολιτικών παικτών της περιοχής.

Πρόκειται πλέον για απευθείας και χωρίς ενδιάμεσους αντιπαράθεση με τον Ιρανικό στρατό. Ως αποτέλεσμα, οι ΗΠΑ ουσιαστικά κηρύττουν τον πόλεμο στο Ιράν.

Ξεκινά όμως ένας δυνητικά ανεξέλεγκτος περιφερειακός πόλεμος με αβέβαια αποτελέσματα στην πιο εμπόλεμη ζώνη του πλανήτη. Δεν πρέπει να περνά απαρατήρητο και το γεγονός ότι η χώρα μας όχι μόνο γειτνιάζει στην περιοχή αυτή αλλά το ελληνικό κράτος έχει διαλέξει μία τέτοια συγκυρία, για να κάνει το Αιγαίο θάλασσα εξορύξεων υδρογονανθράκων με κίνδυνο στρατιωτικής αντιπαράθεσης με την Τουρκία και με συμμαχίες, που την

κατατάσσουν στο στρατόπεδο των ΗΠΑ και του Ισραήλ, κράτους-παρία της πολιτισμένης ανθρωπότητας και σύγχρονου απαρτχάιντ.

Ιρακινοί διαδηλωτές πολιορκούν την πρεσβεία των ΗΠΑ

Ως σύγκρουση μεταξύ κρατών η δολοφονία Suleimani επίσης δεν γίνεται σε τυχαία συγκυρία αλλά τη στιγμή που και τα τρία εμπλεκόμενα κράτη χρειάζονται μία πολεμική αντιπαράθεση στο εξωτερικό, για να συσπειρώσουν το εσωτερικό τους στον εθνικό κορμό και να σβήσουν τις εσωτερικές κρίσεις, που σοβούν. Οι ΗΠΑ έχουν ήδη διέλθει σε άτυπη προεκλογική περίοδο, ενώ στις 18 Δεκεμβρίου 2019 το Κογκρέσο ενέκρινε την καθαίρεση του Trump και εντός του Ιανουαρίου αναμένεται η σχετική ψηφοφορία και στην Γερουσία. Το Ιράν βρίσκεται σε μια μακρά περίοδο κοινωνικής έκρηξης με αφορμή την αύξηση της τιμής των καυσίμων, κατά τη διάρκεια της οποίας το καθεστώς έχει δολοφονήσει σύμφωνα με μαρτυρίες και αναφορές διεθνών μέσων μέχρι και 1.500 πολίτες. Από την 1^η Οκτωβρίου 2019 το Ιράκ σείεται από πλήθος κοινωνικών διαμαρτυριών κατά της 16ετούς κρατικής διαφθοράς και της αποικιοκρατικής φύσης του καθεστώτος. Οι διαμαρτυρίες στρέφονται και κατά της παρεμβατικότητας του Ιράν στα εσωτερικά του Ιράκ. Από την έναρξη των κινητοποιήσεων το Ιρακινό καθεστώς αλλά και οι

Ιρανικής επιρροής παραστρατιωτικές οργανώσεις του έχουν σύμφωνα με αναφορές σκοτώσει περίπου 420 πολίτες και έχουν τραυματίσει άλλους 17.000. Πριν από την δολοφονία Suleimani ο Abdul Mahdi είχε δηλώσει την παραίτησή του και την παραμονή στην εξουσία μέχρι τη διεξαγωγή εκλογών.

Η Επόμενη Φάση του Περιφερειακού Πολέμου

Αμέσως μετά τη δολοφονία Suleimani, ο ανώτατος ηγέτης του κράτους του Ιράν Ayatollah Ali Khamenei εξέδωσε ανακοίνωση, με την οποία δηλώνει ότι «δυναμική εκδίκηση περιμένει τους εγκληματίες, που έχουν το αίμα του [εν. του Suleimani] και το αίμα των άλλων μαρτύρων στα χέρια τους». Στο ίδιο πνεύμα, ο Υπουργός Εξωτερικών του Ιράν, Javad Zarif, αποκάλυψε τη δολοφονία Suleimani ως «πράξη διεθνούς τρομοκρατίας» και ως «εξαιρετικά επικίνδυνη και ηλίθια κλιμάκωση», για τις επιπτώσεις της οποίας «οι ΗΠΑ θα έχουν την πλήρη ευθύνη».

Από την άλλη πλευρά, ο βουλευτής των Δημοκρατικών Christopher S. Murphy έγραψε στον λογαριασμό του στο twitter ότι «ο Suleimani ήταν ένας εχθρός των ΗΠΑ. Αυτό είναι δεδομένο. Η ερώτηση όμως είναι η εξής [...] Δολοφόνησαν μόλις οι ΗΠΑ χωρίς έγκριση από το Κογκρέσσο τον δεύτερο πιο ισχυρό άνθρωπο στο Ιράν, γνωρίζοντας πως πυροδοτούν πιθανό εκτεταμένο περιφερειακό πόλεμο; [...] Ένας λόγος για τον οποίο γενικώς δεν δολοφονούμε αξιωματούχους ξένων κρατών είναι η πίστη ότι τέτοιες ενέργειες θα στοιχίσουν περισσότερες, όχι λιγότερες, ζωές Αμερικανών. Αυτή πρέπει να είναι η μεγαλύτερη ανησυχία μας αυτή την στιγμή».

Ήδη το κράτος των ΗΠΑ έχει ενισχύσει τα στρατεύματά του στην περιοχή με ακόμη 750 στρατιώτες ως άμεση δύναμη πυρός και ετοιμάζεται να αναπτύξει στην περιοχή άλλες 3.000 τις επόμενες ημέρες. Ταυτόχρονα, ο Νετανιάχου ακύρωσε την επίσκεψή του στην Αθήνα για την υπογραφή της συμφωνίας του υποθαλάσσιου πετρελαιοαγωγού South Stream και επέστρεψε εσπευσμένα στο Ισραήλ για τις εξελίξεις.

Μολονότι ακριβείς προβλέψεις για τις εξελίξεις είναι αδύνατες, η επόμενη φάση του περιφερειακού πολέμου ΗΠΑ / Ιράν θα έχει τα εξής χαρακτηριστικά:

- Αύξηση των στρατιωτικών δυνάμεων των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή και ανάπτυξη δυνάμεων στις περιοχές Αμερικανικού ενδιαφέροντος.
- Χειροτέρευση της σχέσης των ΗΠΑ με την κυβέρνηση του Ιράκ.
- Ανοιχτή σύγκρουση των παραστρατιωτικών proxies του Ιράν με τις δυνάμεις κατοχής των ΗΠΑ.
- Απευθείας αψιμαχίες μεταξύ ΗΠΑ και Ιράν για μακρό χρόνο, που όμως δεν θα πάρουν την μορφή χερσαίων επιχειρήσεων εκατέρωθεν εντός ή εκτός Ιράν.
- Ραγδαία αύξηση νεκρών και απωλειών αμάχων και περαιτέρω αποσταθεροποίηση της πολιτικής κατάστασης στο Ιράκ.

Αποικιοκρατία, Αντίσταση και Λαϊκός Παράγοντας στη Μέση Ανατολή

Οι ΗΠΑ βρίσκονται σε αποδρομή της αποικιοκρατικής τους δύναμης στη Μέση Ανατολή. Αυτό δείχνει η πρακτική της αντικατάστασης των διπλωματικών μέσων και της πολιτικής / ιδεολογικής άσκησης ισχύος από αμιγώς στρατιωτικά μέσα. Η ωμή βία των ΗΠΑ για την προώθηση των γεωπολιτικών τους συμφερόντων μπορεί να έχει ρίξει ανεπιστρεπτί το φύλλο συκής περί προώθησης της φιλελεύθερης δημοκρατίας στα μάτια των λαών της Μέσης Ανατολής, έχει ωστόσο τεράστιο κόστος σε ανθρώπινες ζωές, υποδομές, οικοσυστήματα και προσφυγικά ρεύματα, διατηρώντας την πιο εμπόλεμη ζώνη του πλανήτη σε μία κατάσταση διαρκούς πολέμου. Περαιτέρω, τα στρατιωτικά μέσα, που χρησιμοποιούν οι ΗΠΑ, είναι πλέον, κατά κανόνα, πράξεις κρατικής τρομοκρατίας με συνδρομή αυτοματοποιημένων πολεμικών μέσων. Τέτοιες εκκαθαρίσεις αντιπάλων αποτελούν πια κανονικότητα και βρίσκονται πέραν κάθε λογοδοσίας σε οποιοδήποτε θεσμό όχι μόνο της διεθνούς κοινότητας αλλά και του ίδιου κράτους των ΗΠΑ με ευθύνη των προηγούμενων κυβερνήσεων του δημοκρατικού Ομπάμα.

Η σκλήρυνση της στάσης των ΗΠΑ γίνεται σε παράλληλη κίνηση με την σκλήρυνση του Ισραηλινού απαρτχάιντ κατά των Παλαιστινίων και με την στρατιωτική και διπλωματική θωράκιση των Ισραηλινών συμφερόντων με όρους ισχύος. **Σε αυτή την σκακιέρα το ελληνικό κράτος έχει διαλέξει πλευρά.** Διευρύνει την στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ στα εδάφη του και συνάπτει γεωπολιτικές συμμαχίες με το Ισραήλ για τον αποκλεισμό των αντιπάλων του. Συμμετέχει έτσι στη ρευστοποίηση της τουρκικής γεωπολιτικής θέσης και ενδυναμώνει τον κίνδυνο για την μεταφορά της γραμμής της περιφερειακής σύγκρουσης σε Αιγαίο και Κύπρο, συμμαχώντας με τον διαχρονικό αποικιοκράτη της Μέσης Ανατολής.

Από την άλλη πλευρά, το θεοκρατικό καθεστώς του Ιράν χρωστά την ίδια την μακροζωία του στην Δυτική αποικιοκρατία. Με την δικαιολογία της μάχης κατά του αντι-ιμπεριαλισμού, οι χασάπηδες του Χομεϊνί έχουν καταφέρει να επιβάλλουν σιωπή νεκροταφείου στην Ιρανική κοινωνία, απονομιμοποιώντας κάθε κοινωνική αντίσταση στη θεοκρατία, στην κυριαρχία, στην καταπίεση και στην εκμετάλλευση ως δήθεν ενεργούμενο της Δύσης. Με αυτό τον τρόπο το κράτος του Ιράν λειτουργεί ως ιανός της Δυτικής αποικιοκρατίας στις πλάτες του Ιρανικού λαού αλλά και στο εξωτερικό.

Το κράτος του Ιράν εξάγει με όρους γεωπολιτικής το δικό του παρόν στο μέλλον όλης της Μέσης Ανατολής. Ακολουθώντας το επιτυχημένο παράδειγμα της Χεζμπολάχ, δημιουργεί μικρογραφίες της σε όλες τις εμπόλεμες ζώνες της περιοχής. Αυτές προωθούν τα Ιρανικά γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα και επιχειρούν να καθορίζουν τα τοπικά καθεστώτα σε αντιγραφή του Ιρανικού. Η μανιέρα σε όσες χώρες πατάει πόδι ο Ιρανικός γεωπολιτικός παράγοντας παραμένει ίδια όπως και στο εσωτερικό του Ιράν. Θεοκρατία, παραδοσιακή κοινότητα, στρατιωτικοποίηση και ανεξέλεγκτη από κοινωνικές κατακτήσεις βία, εξαφάνιση κάθε διαφορετικής άποψης και πολιτικής οργάνωσης, καταστολή κοινωνικών αγώνων με παραστρατιωτικούς όρους. Και όλα αυτά στο όνομα του αντι-αμερικανισμού. Όσο λοιπόν περισσότερο τα Ιρανικά συμφέροντα γίνονται καθεστώς σε διάφορες χώρες της

Μέσης Ανατολής, όπως λόγου χάρη στον Λίβανο, τόσο πιο προφανής γίνεται η αποστοίχιση της Ιρανικής γεωπολιτικής από τον λαϊκό παράγοντα, τις λαϊκές ανάγκες και την απελευθέρωση της περιοχής. Βασικό εργαλείο του κράτους του Ιράν σε αυτό το παιχνίδι ήταν και ο δολοφονημένος Suleimani.

Δεν πρόκειται λοιπόν για κάποιον Μπολιβαριανό ήρωα της Αραβικής απελευθέρωσης αλλά για έναν ικανό και αδίστακτο κρατικό στρατιώτη, που είχε διαλέξει μπάντα στο γεωπολιτικό παιχνίδι και μάλιστα με όρους εθνικιστικούς και θεοκρατικούς.

Επιθυμία ηρωοποίησης τέτοιων συμβόλων στην αριστερά εμφανίζεται μόνο στους ορφανούς μανδαρίνους της ΕΣΣΔ, που πια έχουν απωλέσει την θαλπωρή των κρατικών μορφωμάτων των γκούλαγκ και τώρα βρίσκουν καταφύγιο όλο και πιο χαμηλά, στη θώπευση των κρατών της καπιταλιστικής Κίνας και των Ιρανών μουλάδων, εκ του μακρόθεν όμως ως αυτοικανοποίηση εικονικής πραγματικότητας.

Δύση, Ρωσία, Ιράν και οι άξονές τους έχουν αμοιβαίες ευθύνες για την καταδίκη της Μέσης Ανατολής σε αυτή την κατάσταση τα τελευταία 30 χρόνια, μολονότι με διαφορετικό μερίδιο. Στο πλαίσιο αυτό, στους πολίτες της Δύσης αναλογεί η αντίρροπη ευθύνη για το μπλοκάρισμα με κάθε μέσο της Δυτικής αποικιοκρατίας στη Μέση Ανατολή, η λογοδοσία του κρατικο/στρατιωτικού συμπλέγματος για τα εγκλήματα σε βάρος των λαών της, η άμεση αποστρατικοποίηση της περιοχής, ο τερματισμός ενεργειών κρατικής τρομοκρατίας και η τιμωρία των υπευθύνων ως εγκληματιών πολέμου. Είναι λοιπόν πιεστικά αναγκαία και στην παρούσα συγκυρία η άνοδος του αντιπολεμικού κινήματος στην καρδιά της Δύσης, που θα περιορίσει την εμβέλεια του νέου παρανοϊκού περιφερειακού πολέμου των ΗΠΑ με το Ιράν και θα περιορίσει τις απώλειες σε ανθρώπινες ζωές, υποδομές και οικοσυστήματα.